

REBELL

R ø d U n g d o m s a v i s

Nummer 1-1993 Pris 15,-

Kosova-albanske asylsø-
kere blir sendt tilbake til
tortur og terror :

Norges farligste rasist?

Innhold:

- Kosovo-albanere

- Kristenfascister

- EF og flyktninger

- Generasjons-
Konflikter

- NGS/Reform-94

- Toppløs -
servering

Forbanna

Er det rart vi blir forbanna når nazister kan marsjere i gatene og spraye ned vegger med hakekors, og politiet ikke "tør" å stoppe dem? Det samme politiet som banker opp og rir ned fredelige demonstranter.

Er det rart vi blir forbanna når over halvparten av de kosova-albanske asylsøkerne som er i Norge, blir kasta ut?

Er det rart vi blir forbanna når Gro Harlem Brundtland starter en "antirasistisk kampanje" som hun kan skryte av i utlandet? Samtidig som vi veit at bare en fjerdedel av asylsøkerne som kom til Norge i fjor fikk bli.

Er det rart vi blir forbanna når Stortinget går inn for EØS-avtalen, og regjeringa sender sin EF-søknad, samtidig som flertallet av folket er imot både EF og EØS.

Er det rart vi blir forbanna når fanatiske kristenfascister vil nekte andre å bestemme over sitt eget liv og sin egen kropp?

Er det rart vi blir forbanna når myndighetene vil rasere skolen under dekke av at ungdom skal ha "rett til utdanning"? Samtidig som vi veit at fylker som ikke har råd til å gjennomføre reformen, ikke får en øre mer av staten.

I Rød Ungdom er vi en masse forbanna folk, men vi har ikke gitt opp. Vi har organisert oss, og slåss for et samfunn der folk kan bestemme sjøl. Vi kjemper mot dem som har makta i dag.

Mot de rike, som har makt til å ødelegge naturen og drepe mennesker, og gjør det!

Mot politikerne, som skal være "representanter for folket", mens de i virkeligheten lydig forvalter de rikes eiendom.

Mot rasistene, som prøver å innbille folk at det er svarte, jøder, kommunister, homser og stort sett alle andre som ikke er akkurat som dem (hvite, norske, hetero og null hjerne), som har skylda for at folk har det jævlig. I stedet for å legge skylda på dem som faktisk har makta.

For å kunne vinne kampen mot svina er vi nødt til å være mange, og slåss sammen. Vi vil at alle ungdommer som er forbanna på dem som sitter på toppen og bestemmer, organiserer seg i Rød Ungdom, for å gjøre noe.

REBELL

Ansvarlig utgiver: Jo Ryste
Ansvarlig redaktør: Oscar Hasle Pedersen
Redaksjon: Kaia Storvik Hanssen, Maren Sæbø, Jorunn Folkvord og Magnus Berhardsen
Sats: Redaksjonen
Lay-out og Ombrekk: Rebell-artDesign
Repro og Trykk: A.S/K.S Duplotrykk
Adresse: Rebell, Gjøteborggt. 8, 0566 Oslo (tlf: 22 37 73 50).
Abbonement: 50,- pr. 4 nummer. Signerte artikler står for artikkelforfatters eget syn og trenger ikke være sammenfallende med Rød Ungdoms. Rød Ungdom er mot copyright under kapitalismen. Ettertrykk er derfor tillatt (okay, vi blir ikke lei oss om du skriver hvor det kommer ifra).

Ett år siden opptøyene i Los Angeles:

Smågodt!

Viskal fylle våre badekar med Unge Høyres blod...1

Unge Høyre har i det siste nummeret av medlemsdassapiret sitt noen utmerkete utspill. Fra forsida annonserer leder Jan Tore Sanner at nå skal alle hans små, snille høyrebarn bruke valgkampen til å ringe alle førstegangsvælgerne i landet. Vi kondolerer til førstegangsvælgerne, men ler av Høyrejyllandenes tro på seg selv.

Viskal fylle våre badekar med Unge Høyres blod...2

På lederplass i samme avis finner vi en annen UH-topp som morer seg over APs fall på Youngstorget 1. mai. Lederen blir avsluttet med følgende oppstøt: "når Høyre kommer til makta kan vi vel bare avskaffe 1. Mai som arbeidernes dag, og heller lage arbeidets dag". Gratulerer lille høyre-gnom!! Innta hedersplassen mellom Carl I. og Quislings Propaganda-minister Fuglesang. Sistnevnte drev i årene 1940-45 en svær NS-kampanje med slagordet "1. mai-arbeidets dag".

L.A.- opptøyene?

Rundt 1.mai i fjor var det som alle husker store opptøyer i Los Angeles. Disse kom både som en protest mot frikjennelsen av de fire snutesvina som banka Rodney King, og som en generell sosial protest. Men det var ikke bare i Los Angeles det smalt. Med takk til amerikanske Slingshot, bringer Rebell en liste over andre byer der det var protester.

Opptøyer 30.4 og 1.5 1992:

Los Angeles, San Fransisco, San Jose, Berkeley, Oakland, Riverside, San Diego,

Tampa, Miami, Warrensburg, Atlanta, Washington D.C., Denver, Boulder, Las Vegas (i 16 dager!), Bridgeport, Peoria, Minneapolis, Pittsburgh, Omaha, Lincoln, Jersey city, New Rochelle, New York City, Dallas, Charleston, Seattle, Beloit, Berlin, Roma, Toronto, Halifax, Vancouver

Demonstrasjoner, blokader, sabotasje og protester:

El Cerrito, Irvine, Davis, Arcata, Perris, San Mateo, Marin County, Pinole, Palo Alto, Santa Cruz, Birmingham, Eugene, Austin, Olympia, Madison, Milwaukee, St.Louis, Toledo, Paris

Det er mye spennende og interessant å fortelle fra alle disse stedene men plassen tillater det ikke...Men dette viser vel at du ikke får alle nyhetene på Dagsrevyen.

Mislykkede kristen-sosialister

Med fare for å bli tatt for å være et menighetsblad, ønsker Rebell å henge ut deler av ledelsen i Rød Ungdom. Det gjelder den 1/3 delen av sentralstyret som er medlemmer i Statskirken. Rebell vil oppfordre de det gjelder til enten å melde seg ut av Rød ungdom eller av Statskirken, da Rød Ungdom ikke er noen varmestue for mislykkede kristen-sosialister.

Noget spesielt er det kanskje at redaktøren og forfatteren av artikkelen om "kristen-fascistene", Oscar Pedersen, er blant kristen-sosialistene. Men på den annen side, det er jo også nestlederen med det velklingende navnet Jorunn Folkvord.

Innhold:

Sør-Afrika	side 4
EFs flyktningepolitikk	side 5
Kosova-albanere	side 8
Kristenfascister	side 9
Det verste vi veit	side 10
Kampen mot toppløs-servering	side 12
Intervju	side 14
Reform 94	side 17
1. mai	side 20
Nord-Irland	side 25

K r u t t ø n n e

Man behøver ikke lete lenge for å finne et svar. Chris Hani var den som holdt styr på den utålmodige svarte ungdommen. I flere taler like før sin død talte Hani direkte til ungdommen. Disse har vokst opp med lite skole og mye vold og så langt fra noen løsning i forhandlingene mellom regjeringa og ANC. Hani snakket for militær opprustning av ANC's geriljaavdeling Umkhonto We Sizwe, en avdeling han selv hadde ledet. Hani var soldat i Zimbabwe og Angola i sine yngre dager og skjønte at uten våpen var det lite man kunne gjøre. Dette var også noe av budskapet til den svarte ungdommen fra Hani, vi har dårlig organisering og lite våpen så vi lar revolusjonen vente litt.

VOLD

Men Hani har ikke skyld i sin popularitet alene. Stemninga blandt de svarte har vært dalende etter at forhandlingene om demokrati startet i 1990. ANC har mista kontakten med grasrota og volden har blomstra i de svarte townshipene. Inkhata, den nasjonalistiske Zulu-bevegelsen har drept ANC-medlemmer og ANC har drept Inkhata tilhengere. PAC (Pan African Congress of Azania) har drept hvite skolebarn og politiet har drept svarte skolebarn. Townshipene er iferd med å eksplodere og etter Hani er det vanskelig å si hvem som

Påskeaften blei lederen for South African Communist Party skutt ned og drept i sin egen oppkjørsel. Mordet på Chris Hani kan komme til å bli avgjørende for Sør Afrikas videre skjebne. Men hvem var denne mannen som skulle bety så mye for et lands framtid?

kan demme opp.

KJENT KOMMUNIST

Hani var ikke bare kjent i sitt eget land. I flere år har han fungert som en fakkell for revolusjonære og kommunister i Afrika sør for Sahara. I mesteparten av sin eksiltid bodde han i Zambia og arbeidet for ANC. I Botswana bodde han en tid noe ufrivillig etter å ha blitt kasta i fengsel for ulovlig våpenbesittelse.

STOR OPPSLUTNING

I den siste tiden før han ble drept var Hani generalsekretær i det sør-afrikanske kommunistpartiet SACP. Dette partiet har 40% oppslutning blant svarte i Sør Afrika og samler endel yngre folk. Tross den store oppslutninga ønska ikke Hani å stille til valg.

NAZISVIN

Etter drapet på Hani påskeaften arresterte det sør afrikanske politiet en polsk emigrant for mordet. Mordvåpenet viste seg å være fra et

parti stjålet fra det sør-afrikanske forsvaret av nazipartiet AWB. Disse svina har etter mordet blant annet uttalt at de støtta mordet fullt ut. Et medlem av det konservative partiet blei også arrestert for å ha stått i ledtog med polakken.

IKKE ALEINE

At nazitølpem kunne ha utført mordet aleine er uhørt. På grunn av sin utsatte posisjon var Hani alltid omgitt av sikkerhetsvakter. På påskeaften hadde disse fri men hvordan kunne

morderen vite det og hvorfor reagerte ingen andre på at det stod en hvit mann med pistol i oppkjørselen like før skuddene falt? Disse og mange spørsmål aner man allerede svarene på men det kan nok neppe bevises. Hani har flere ganger tidligere blitt utsatt for mordforsøk. Her har informanter og provokatører spilt viktige roller, det vil si gitt opplysninger til politiet, eller andre som har vært intressert i å få en kommunist mindre her i verden. At det har mislykkes så mange ganger skyldes rein flaks/uf laks.

STERKE REAKSJONER

Drapet på Hani utløste en rekke sterke reaksjoner. Av de som reagerte sterkest var ungdommen i flertall. Som tidligere nevnt var Hani den eneste de hadde tiltro til. To dager etter drapet var det store demonstrasjoner flere steder i landet. I Johannesburg samlet 20 000 seg for å minnes Hani. Forsamlingen som hade veldig lav gjennomsnittsalder, peip ut Mandela når han forsøkte å holde tale og ropte opp om krig. Politiet åpnet ild og 5 mennesker blei drept mens 250 pådro seg skader. Fagbevegelsene trua med generalstreik og demokratiforhandlingene tok pause. Chris Hani blei gravlagt 9 dager etter sin død med minnemarkeringer over hele verden, også her i Norge.

MAREN SÆBØ

UFFA K R I G

- H i s t o r i e n o m e n u t v i s n i n g

Torsdag 15 april gjorde de det igjen. Politiet gikk statsmaktenes ærend og arresterte ulovlige innvandrere. Denne gang handla det om en kosova-albaner. Dette er historien om politiets desperate forsøk på å slå ihjæl tid, bruke mest mulig penger og holde maska overfor ungdom i opposisjon.

Kosova-albaneren var bosatt i Trondheim. Etter arrestasjonen tok kosova-albanerens gravide samboer kontakt med Ungdom For Frihetlig Aktivitet, UFFA. Lørdag trommet de unge sammen til møte.

UFFA COMING SOON TO A GARDEN NEAR YOU!!

Søndag begynte moroa. Sjefen for fremmedpolitiet i Trondheim Bjørn Wold satte kanapéene i halsen da han titta ut i hagen. Der ute hadde UFFA ungdommen laget et blodig helvete les eks-Jugoslavia. Ungdommen skulle forestille sivile, serbere, og kroater og var i full gang med å slakte hverandre. Bjørn som den trofaste politimann han er stormet ut i hagen og gikk løs på en journalist fra radio Midt Norge og dytta han ned fra kanten på verandaen. Det stakkars Bjørn ikke fikk med seg var at det hele gikk direkte på lufta.

Bjørn er nå blitt anmeldt for politiWold og bevismaterialet har store deler av Norge allerde hørt. Etterat heltene i historien, UFFA-ungdommen hadde massakrert hverandre i ca. et kvarter kom noen pøbler fra politiet for å redde sin kollega i nød. Våre helter ingikk våpenhvile og foretok enn taktisk tilbaketrekking til UFFA. Bjørn måtte så beordre sine tropper til å fjerne den provisoriske kirkegården som Trondheims håp hadde etterlatt seg på plassen.

POLITI-WOLD ER ET SVIN

Etter å ha gjort ferdig hagearbeidet sirklet politigrib-bene sultent rundt UFFA. Samtidig foretok gartnerligaen razziaer i en bygård der de viste det bodde en person uten oppholds-tillatelse, også denne fra eks-Jugoslavia.

Noen fikk gitt beskjed til UFFA, som fikk smekka opp barrikader utafor bygården, punga noen politibiler i nærheten, og stilt seg opp utafor gården klare til kamp. Det kom til konfrontasjoner mellom de unge rebelene og maktas lange kølle, hvor en del folk ble taua, og en del folk fikk bank.

Våre unge helter prøvde gjentatte ganger å løslate asylsøkeren som mørkemenna hadde satt i ei av marjene sine. Ei jente blei bitt i armen av politiets beste venn, kjøtern,

da hun strakk seg etter bakkdøra på det rullende fengslet. Så forsøkte politiet å sprengte bilulykkestatistikken ved å kjøre gjennom en menneskelig spering. De kanskje litt for ivrige tjenestemenn avsluttet dagen sin med å fylle cellene sine med skada mindreårige helter.

OPERASJON RULLEBANE

Tirsdag morgen blei asylsøkerne sendt til Oslo for å sendes ut av landet derfra. Her fikk kapitalens leiehær igjen problemer da en gruppe eldre ungdom løp ut på rullebanen og for-

søkte å stoppe flyet asylsøkerne skulle ut med. Flyet blei forsinka med 20 minutter og aksjonistene kraftig bøtelagt. Litt etter ble det holdt en markering inne i avgangshallen uten at snuten turte å gripe inn.

Vi beklager det sørgelige utfallet men bukker og neier for unge og gamle helter som forsøkte å stoppe utvisninga. Bedre lykke neste gang.

MAREN & ELLING

Takk til UFFAinfo, Klassekampen og øyenvitner.

Integrasjonsprosessen fortsetter,...

...men ikke for alle!

EFs flyktningspolitikk

Rasismen blomstrer i Europa. I Tyskland var det i 1992 2285 overgrep som var høyreekstremistisk motivert. 2033 av disse var retta mot innvandrere og asylsøkere. (Men dette er tall fra Den tyske ambassaden i Oslo, så tallene er nok i virkeligheten høyere.) Hvor mange angrep mot asylsøkere og asylmottak det blir i år tør en knapt å tenke på.

Det hjelper lite at europeiske myndigheter setter i gang holdningskampanjer mot rasistiske fordommer og høyreekstremisme i kjølvannet av den politikken de fører; grensene stenges for flyktninger fra den tredje verden, samtidig som gapet i velstand mellom I-landa og U-landa bare øker og øker.

I august 1991 flyktet 24 000 albanere fra nød og fattigdom i hjemlandet, til havnebyen Bari i Italia. Der ble de møtt av politi og militære med køller og tåregass. Albanerne, som ble internert på fotballbaner, ble ikke behandlet som flyktninger, men som kriminelle. Myndighetene i Italia valgte å bruke "jernneve" for å få kontroll over situasjonen raskest mulig. Albanerne fikk ikke bli i Italia, de ble skipet tilbake til hjemlandet.

UØNSKEDE FLYKTNINGER

Slik blir uønskede flyktninger behandlet i et stadig mer lukket Europeisk Fellesskap. I forbindelse med gjennomføringen av EFs indre marked fra 1993 skal det bli enda vanskeligere å få innvilget asyl i et EF-land. Det indre markedet er et tiltak for å fjerne handelshindringer og fremme økonomisk vekst i EF. De indre gren-

sene skal oppheves, for at de "fire friheter" skal kunne realiseres; fri flyt av varer, tjenester, kapital og arbeidskraft.

DUBLINKONVENSJONEN.

For at det indre markedet skal være mulig å gjennomføre, sees det på som helt nødvendig at EF-landene har et asylpolitisk samarbeid. I denne forbindelse undertegnet 11 av EF-

Dette er endel av de menneskene som er uønsket i EF. Foto: Peter M. Johan

landenes innvandringsministre Dublinkonvensjonen (også kalt asylkonvensjonen) i juni 1990. Senere har Danmark som det tolvte landet undertegnet avtalen. Norge sluttet seg til avtalen i april 1993. Dublinkonvensjonen setter kriterier

for hvilken stat som er ansvarlig for behandlingen av en asylsøknad. Staten som utstedte visum, oppholdstillatelse eller som asylsøkeren først kom til har ansvaret for behandlingen av søknaden.

Det landet som behandler en asylsøknad behandler søknaden på vegne av alle EF-landene. Avslag fra dette landet er derfor gjort på vegne av alle EF-landene. Blir asylsøknaden derimot innvilget, gjelder innvilgelsen bare for det landet som behandlet søknaden. "Nei fra ett land, er nei fra tolv. Ja fra ett land er ja fra ett!!"

Behandlingen av Dublinkonvensjonen har foregått utenfor parlamentarisk kontroll, bak lukkede dører.

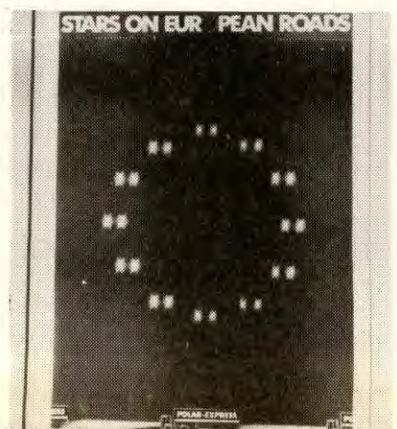
SCHENGENAVTALEN.

I 1985 ble Schengenavtalen inngått mellom Benelux-landene, Tyskland og Frankrike. I dag omfatter avtalen flere land. Schengenavtalen er en forløper for EFs asylpolitikk. Etter planen skulle Schengenlandene fjerne de indre grensene før EFs indre marked trådte i kraft, men p.g.a indre splid er gjennomføringen flyttet og avtalen vil først tre i kraft i løpet av 1993.

Schengenlandenes yttergrenser skal da bare kunne krysses på godkjente overganger. Landene skal ha en felles visumpolitikk, og bare personer med gyldig visum som

kan forsørge seg selv får innreisetilatelse. Men innreise kan nektes dersom andre Schengenland har negative opplysninger om personen.

Schengenavtalen gir også hjemmel for å bøtelegge transportselskaper (såkalt transportøransvar) dersom de frakter personer uten gyldige papirer.

Kontrollen av utlendinger blir overlatt til flyselskaper. Foto: Klassekampen

TRANSPORTØRANSVAR

Gjennom transportøransvar skyves et statlig ansvar, kontroll av legale og såkalte illegale flyktninger over på sivil luftfartspersonell. Slikt personell har verken opplæring, erfaring eller kompetanse til denne oppgaven. Transportøransvar bryter med en rekke internasjonale avtaler og setter flyktningers rettssikkerhet i fare.

Denne praksisen er ikke spesiell for Schengenlandene. Norge var tidlig ute med en sårn ordning, og i dag har den norske fremmedloven hjemmel for transportøransvar. Flere flyselskaper har reagert mot dette. Et eksempel er SAS-ledelsen, som har protestert mot at "myndighetene pålegger flyselskapene å foreta rasemessige vurderinger av sine passasjerer." (Lars Otto Wollum, informasjons-sjef i SAS.)

USA, Australia, Danmark og Storbritannia er eksempler på andre land med transportøransvar. I England ble det skrevet ut bøter på i alt 11 millioner pund (ca. 110 millioner norske kroner) de to første årene (1987-1989) etter at denne ordningen ble innført.

AVVISE ASYLSØKERE

Asylsøkere uten gyldige papirer skal nektes innreise i mange europeiske land, med EF i spissen. Et menneske som blir forfulgt i hjemlandet sitt og må flykte, kan i mange tilfeller ikke

gå gjennom de sedvanlige prosedyrene for visumsøknad eller søknad om pass.

Det kan være landets myndigheter som står bak forfølgelsen, og da flukt som regel er en nødsituasjon, blir ventetiden ved en søknad for lang. Hvis nordmenn med falske papirer hadde blitt nektet innreise til Sverige under den 2. verdenskrig ville protestene i Norge vært høylytte. Men det er akkurat på denne måten politikken til mange europeiske land (bl.a Norge) fungerer når de nekter asylsøkere uten gyldige papirer innreise!

GRENSEPASSERINGSKONVENSJONEN.

For ytterligere å forsterke EFs ytre grenser mot illegal innvandring og trusler mot rikenes sikkerhet har den samme gruppen som sto bak Dublin-konvensjonen utarbeidet Grensepasseringskonvensjonen. I denne konvensjonen står det blant annet at medlemslandene skal ha en felles liste over personer som betraktes som trusler mot rikenes indre sikkerhet, og derfor skal nektes innreise i EF. Informasjon om uønskede personer skal lagres og utveksles mellom medlemslandene.

PERSONREGISTRERING

Også Schengenavtalen og Dublinkonvensjonen har personregistrering som en sentral del av avtalen. Flyktninger, innvandrere, asylsøkere og uøns-

EF registrerer de som er uønsket i EF. Foto: Magnhild Folkvord

skede personer skal registreres. Det er mange spørsmål ved en slik registrering: Hvem skal ha rett til å komme med informasjon til personregistrene? Hvem skal ha tilgang til den lagrede informasjonen? Hvem skal bestemme hvilke personer som er "uønskede" og derfor bør registreres? osv.

"Europatanken kjenner vi, den skal jo skape fred. Og EF-hæren kommer snart den sørger nok for det". Foto: Rebell

Det er langt fra pampenes koselige samvær i Bryssel.....

Personregistre skal være åpne for alle EF-landene (eller Schengenlandene når det gjelder Schengenavtalen.) Når man tenker på den enorme spredningen av personopplysninger disse registre medfører skjønner man at det lett kan oppstå feil. Det er heller ikke vanskelig å forstå hvor store konsekvenser en feil i et slikt register kan få for det mennesket som er registrert. Asylsøkere er her spesielt utsatt. En annen side ved denne overvåkningen og kontrollen av folk og

ratifisert avtalen. I april 1993 sluttet også Norge seg til Grensepasseringskonvensjonen.

I Oktober i 1992 offentliggjorde britiske medier innholdet i et hemmelig EF-dokument. Dette dokumentet varsler en innskjerping av reglene for asylsøkere i EF-landene. Spesielt vil disse reglene ramme flyktninger fra Øst-Europa og det tidligere Jugoslavia.

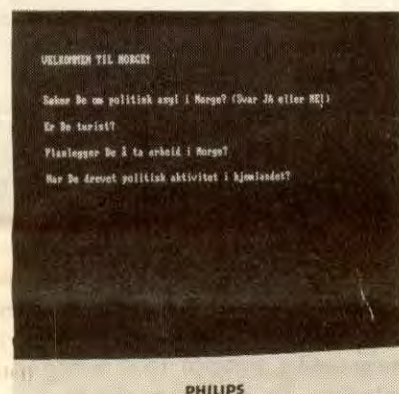
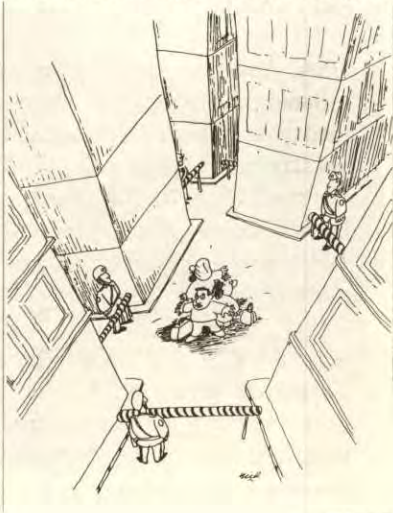
IKKE ENGANG TORTUR GIR ASYL

Et mål med dokumentet er en harmonisering av asylreglene i EF. Noe bl.a Tysklands utenriksminister har tatt til orde for. Forslaget vil føre til at EF-landene og Norge sammen legger seg på den snevreste tolkningen av Genevekonvensjonen om flyktninger.

I følge denne konvensjonen skal alle land gi asyl til flyktninger som trues på livet eller av frarøvelse av frihet. Men Financial Times som sammen med BBC offentliggjorde dokumentet i midten av oktober (1992), skriver at ofre for voldtekt og tortur i undertrykkende regimer sannsynligvis ikke vil kvalifisere til asyl i et EF-land. Målsetningen er i følge avisa at disse heller skal kjempe for menneskerettigheter i eget rettssystem.

Med dette dokumentet bygger EF en enda høyere mur mot omverdenen. Blir dokumentet satt ut i livet vil i praksis asylsøkere fra Asia og Afrika utestenges fra EF-området. Men dette dokumentet vil spesielt ramme flyktninger fra den tidligere øst-blokken.

Utkastet er blitt behandlet av EFs innvandringsministre, og det er til nå fattet tre forskjellige resolusjoner som tilsammen vil føre til en strengere

Dette er virkeligheten for mange farga. Foto: Maya Glaser

befolkningsgrupper er at den lett kan utvides eller intensiveres uten at folk flest merker det.

NEGATIV-LISTE OVER LAND

I Grensepasseringskonvensjonen står det også at EF-landene skal ha en felles liste over visumplichtige land. En slik "negativ" liste over land hvis borgere må søke visum finnes allerede. I juni 1989 var lista oppe i 60 land. Denne listen kan utvides etter ønske. Schengenlandenes "negativ-liste" omfatter nå 112 av verdens 182 (etter opprettelsen av samveldet av uavhengige stater) land. Borgere fra et flertall av verdens land oppfattes altså av Schengenlandene som en sikkerhetsrisiko.

Det skal også utarbeides en såkalt "positiv"-liste over land hvis statsborgere det ikke skal kreves visum av. Denne lista skal inkludere EFTA-landene og noen andre europeiske land utenfor EF.

NORGE ER MED!

Grensepasseringskonvensjonen er nå ratifisert av alle EF-landene. Det tok lang tid før Danmark, Irland og Storbritannia ønsket å slutte seg til avtalen, og det var en stund man trodde kommisjonen ville stevne disse landa for EF-domstolen for å få

...Til fengselet ved fornebu hvor asylsøkere som skal utvises blir satt

asylpolitikk (Disse resolusjonene ble fattet på et møte mellom innvandrings-ministrene 30.11.1992 i London)

FRI FLYT FOR HVEM?

I det indre marked skal det være fri flyt av arbeidskraft. Enhver EF-borger skal kunne dra til hvilket som helst EF-land i tre måneder for å søke om arbeid. Dersom arbeid finnes, har en rett til å ta det uten å søke om arbeidstillatelse. Dersom en ikke finner arbeid i løpet av tre måneder må en forlate landet.

For tredjelandsborgere i EF er reglene annerledes. Å være tredjelandsborger vil si at du ikke er EF-borger, men statsborger i et land utenfor EF. En tredjelandsborgers mulighet til å få førstegangs arbeidstillatelse i et EF-land er avhengig om

EF-kommisjonen. "Demokratiets bastion". Foto: Peter M Johansen

det er EF-borgere som kan utføre dette arbeidet.

Bestemmelsene om fri bevegelse gjelder ikke folk som ikke er statsborgere i et EF-land selv om de er lovlig bosatt der. I Schengen-avtalen sies det til og med at borgere fra et tredjeland ikke får søke arbeid i et annet Schengen-land.

INGEN FRIHETER FOR FLYKTNINGER

Forholdene for innvandrere med opprinnelse i den tredje verden, enten de er statsborgere i et europeisk land eller ikke, er gjennomsnittlig værre enn for resten av befolkningen; Arbeidsløsheten i EF blant innvandrere fra den tredje verden er høyere enn blant EF-borgere og innvandrerbarna er underrepresentert i videregående utdanning.

Dette er virkeligheten for innvan-

drere i det Europeiske Fellesskap. Europabevegelsen kaller EF-motstandere rasister fordi vi ikke vil åpne grensene for fri flyt, men når en ser på EFs flyktning- og asylpolitikk ser en hvem som er de virkelige rasistene!

Men selv om Norge har knyttet seg til 2 av de avtalene vi har beskrevet her, nemlig grensepasseringskonvensjonen og Dublinkonvensjonen. På områder som ikke omfattes av disse to avtalene er den norske innvandringspolitikken dessverre også helt på høyde med andre europeiske lands politikk.

NORGES POLITIKK

I Norge har vi en visumpolitikk som hindrer spontanflyktninger i å få oppholdstillatelse i Norge. Hvis myndighetene tror at en person vil søke om opphold i Norge, kan de nekte denne personen visum. Ettersom man ikke kan søke om oppholdstillatelse hvis man ikke befinner seg på norsk jord hindrer denne strenge visumpolitikken mennesker på flukt fra å søke tilflukt i Norge. Utlendingsloven gir også hjemmel for en sterkere kontroll av utlendinger enn det som praktiseres overfor norske statsborgere. Politiet kan når som helst stoppe utlendinger på gaten og be dem legitimere seg. Og det vil selvfølgelig være fargede som først og fremst stoppes. Selv om størstedelen av utlendingene i Norge er hvite. Den norske utlendingsloven fungerer på denne måten rasistisk.

I tillegg står det i utlendingsloven at enhver som gifter seg i Norge med en norsk statsborger, må returnere til hjemlandet, og søke om familiegjenforening der.

Majoriteten av utenlandske kvinner i Norge får oppholdstillatelse på grunn av sin manns allerede eksisterende oppholdstillatelse. Dette er fordi de

kommer til landet ved familiegjenforening. Selvstendig status oppnår disse kvinnene først etter to år. Hvis de skiller seg i løpet av denne perioden, mister de oppholdstillatelsen og utvises. Dersom f.eks kvinnen blir

mishandlet av mannen, fører dette til at hun har valget mellom å bli utvist eller leve under umenneskelige forhold.

UTVISES FOR FORSELSER

I følge loven kan utenlandske statsborgere utvises fra landet pga. kriminelle handlinger. Dette gjelder også for lovbrudd skjedd utenfor Norges grenser, selv om lovbyrteren allerede har sonet sin straff i utlandet. Eller som det står i loven "...en utlending kan utvises når utlendingen for mindre enn 5 år siden i utlandet har sonet eller er ilagt straff for et forhold som etter norsk lov kan føre til fengselsstraff i mer enn 3 måneder.." (utlendingsloven kap.5, 29 b)

Som vi kan se er ikke den norske flyktning- og asylpolitikken noe bedre enn den EF fører. Begge er dårlige. Vi ønsker oss et Norge med åpne grenser og fri innvandring. Dersom Norge blir medlem i EF og ratifiserer de forskjellige konvensjonene blir det umulig å føre en annen innvandrings- og asylpolitikk.

MARTE & KAIA

Bildet er fra en demonstrasjon i Trondheim mot regjeringens rasistiske utlendingepolitikk. Foto: Rebell

La dem komme - La dem bli

Krigen på Balkan fortsetter og en av de republikkene som lider er Kosova. For den norske regjeringa er dette et stort problem, fordi noen flyktninger kommer til Norge. Men regjeringa løser dette ved å sende dem tilbake. Til mord, voldtekt, fengsel og tortur.

Krigen i Jugoslavia har mange årsaker. Etter at Tito, Jugoslavias sterke mann og den som i stor grad har holdt landet sammen siden 2. verdenskrig, døde har historiske, økonomiske og etniske motsigelser blomstra opp.

HISTORIA

Konflikten mellom Serbia og Kosova albanerne går langt tilbake i tid. På grunn av Jugoslavia og Albanias anstrengte forhold har Kosova-albanerne vært gjenstand for den hardeste politiske, økonomiske og kulturelle undertrykkinga i hele Jugoslavia. I 1981 krevde Kosova å få bli en egen republikk innafor Jugoslavia. I 1988 fikk Serbia gjennomført endringer i konstitusjonen, og Kosova som Tito i 1974 skilte ut som autonom region for å dempe Serbias dominans, ble igjen underlagt Beograds jernstyre. I 1991 anerkjente Albanias nasjonalforsamling Kosova som egen

Demonstrasjon mot serbisk politivold i Kosova. foto Afrim Hajrukahu

republikk. 27. september samme år stemte den overveiende albanske befolkninga for å melde seg ut av Jugoslavia og et eventuelt stor-Serbia. Serbiske politistyrker rykka inn i deler av Kosova og fikk stanset folkeavstemningen.

GROV UNDERTRYKKING

I dag er Kosova okkupert land. 90% av befolkninga er albanere, 10% er serbere. Den albanske majoriteten er grovt undertrykt. Parlamentet og regjeringa er oppløst. 3000 albanske dommere og de som jobba i påtalemyndighetene er oppsagt, og domstolene er avskaffa. Den albanske politistyrken på 3500 mann er lagt ned, og erstatta med serbisk milit. Videregående skoler og universiteter er stengt. Helsevesenet er rasert. Politisk undertrykking hører til da-

gens orden sammen med vilkårlig fengsling og tortur.

REGJERINGA VINGLER

Tidligere hadde den norske regjeringa ei linje på at de ikke skulle sende tilbake Kosova-albanske flyktninger, så lenge situasjonen i hjemlandet deres var som den var. Denne politikken ble imidlertid forandra; Kosova-albanerne skulle hjem til tross for at situasjonen var uforandra.

UMENNESKELIG

Gjennom vedtaket om å sende Kosova-albanerne tilbake har regjeringa til fulle vist sin umenneskelige politikk. Og det har folk sett. Tidligere har kritikken av regjeringas asylpolitikk kommet fra de få. De som har vist oss dette er i første rekke regjeringa, i andre rekke er det Kosova-albanerne sjøl. Gjennom ulike aksjoner, sultestreiker, protester og demonstrasjoner har de satt søkelyset på den statlige politikken, og revet maska av regjeringas grusomme asylpolitikk.

MASSEDEPORTASJON?

Grete Faremo lover alle Kosova-albanerne ny behandling før de skal sendes tilbake. Det sies at det ikke skal foregå noen massedeportasjon. Men hva er forskjellen på å sende ut 5 mennesker på 200 fly og å sende ut 1000 på en gang? Og hvorfor har politiet i østlandsområdet fått opplysninger om "Operasjon Kosova" fra departementet, der de planlegger å å sende flyktninger ut av Norge med busser. Og hva hjelper det med fornya behandling for de som allerede har fått flere avslag, så lenge reglene ikke er forandret?

REGJERINGA BRYTER ALLE LOVER

Regjeringa sier at de som har forstått har misforstått. Jørgen Kosmo sier at de prestene som kjemper for at albanerne skal få bli her bryter nors lov, mens han sjøl bryter alle lover om medmenneskelighet og anstendighet.

Regjeringens flyktningepolitikk.

PROTESTÉR MER!

Kosova-albanerne har sjøl reist kampen mot hjemsending. Men de er avhengig av vår hjelp, og vi er nødt til å stoppe regjeringa. Dersom de får lov til å gjennomføre dette overgrepet, er det det norske folket som bli sittende igjen med skamma. Alle blir opprørte over krigshandlinger og massevoldtekter. Men vi er nødt til å bli mer enn opprørte. Til nå har protesten vært politisk. De politiske partiene, minus Høyre, Fremskrittspartiet og Arbeiderpartiet, har protestert. Det har vært demonstrasjoner, opprop og underskriftskampanjer. Dette er ikke nok! Vi må få kommunestyre, fagforeninger og andre organisasjoner til å å vedta avskyresolusjoner.

VI MÅ STOPPE REGJERINGA

Men vi kan ikke stole på at regjeringa vil gi etter for politisk press. Derfor må vi også planlegge andre aksjoner.

KAIA STORVIK

Hva nå? Foto: Halvor Sjøgård

Demonstrasjon mot utsending av Kosova-albanere utenfor Stortinget.

Foto: Klassekampen

Kristenfascister!

Jan-Aage Torp, SeiersKirkens fører

Mange har sikkert hørt om SeiersKirken. Endel har kanskje demonstrert mot dem. Hva er det nå disse gærningene mener?

Rebell har tatt en nærmere titt på bladet til fanatikerne, SeiersTro.

Det inneholder overskrifter som: "Vi trenger ikke en islamsk moské.",

"Den sanne historien om Ludvig Nessa.",

"Hva Guds ord sier om abort.",

"Regjeringens lovforslag om homofile ekteskap: et satanisk angrep på vårt land."

Vi blei ganske sjokkert, de fleste kristne avisene er nemlig ganske morsomme, men her var det bare drittsslenging til alle kanter.

HOMOFOBI

Noe av det SeiersKirken går mest imot er som nevnt partnerskapslova. Hvis den blir vedtatt vil det, i følge dem være noe av det verste som kan skje. I SeiersTro leser vi at partnerskapslova vil undergrave "selve byggesteinene i vårt samfunn, nemlig familien med samliv mellom mann og kvinne."

Om ekteskapet sier de også at: "De som våger å forandre på det, perverterer det og gjør det til noe annet enn det Gud ville det skulle være, rører ved Guds ordninger og selve livsprinsippene i skaperverket." Og så kommer det skumle, "Det gjør man ikke ustraffet." Så bare pass deg, ellers kommer GUD og tar deg.

ET SATANISK ANGREP

I et intervju i Arbeiderbladet 6. mai sier Kjell Erik Øye fra Det Norske Forbundet av 1948 at etter Danmark blir Norge det andre landet som får en slik lov, og at de to landa dermed kan jobbe sammen for denne saka i resten av verden. Til dette svarer SeiersTro:

"Gud har ikke kalt Norge til å gå sammen med Danmark for å spre homofil og lesbisk propaganda ut over verden. Han har kalt oss som nasjon til å forkynne det sanne og ekte evangeliet som gir liv og setter mennesker i frihet."

Hva mener egentlig SeiersTro vi skal gjøre for å få slutt på denne "styggdommen"?

"For det første", skriver SeiersTro, "kan du være med å be og stride mot de

"Som andre syndige holdninger og handlinger er den homofile livsførsel, ikke bare pederastien, uforenelig med den kristne menighets hellighet og helliggjørelse. Menigheten må derfor holde borte eller overvinne alle slike synder. Omvendelse og det nye liv er åpne muligheter."

åndsmakter som står bakom dette lovforslaget. For det andre kan du anvende din ytringsfrihet og bruke alle anledninger du måtte få til å tale ut hva Guds Ord sier i denne saken. For det tredje kan du bruke din stemmerett til å stemme inn en gudfryktig og rettferdig regjering som taler sannhet og står for de kristne grunnverdier."

Tenk så fint dette skal bli, særlig når vi tenker på at å være "gudfryktig og rettferdig", det betyr å nekte en gruppe mennesker den retten som alle andre har. Så her får vi bare sette i gang med å be og stride, og tale ut "Guds Ord" så verden blir et godt sted å være.

MUSLIMHETS

SeiersTro elsker selvfølgelig sin neste som seg selv, bare de er kristne, og mot abort, homser, muslimer og annen styggedom.

Ansvarlig redaktør i SeiersTro, Jan-Aage Torp har laga et helsides intervju med seg sjøl om hvorfor vi ikke må ha en islamsk moské i Norge.

Han begynner sånn: "Moskeen som World Islamic Mission har fått tillatelse til å bygge hjertet av Norges hovedstad, vil slett ikke bli et "hyggelig kulturelt treffpunkt for muslimer", slik oppfatningen blant politikere i dette landet synes å være. Vi må være. Vi må være klar over at denne moskeen vil bli springbrettet for en

langt mer dominerende rolle for islam i Oslo. Jeg er av den oppfatning at det vil ha en ødeleggende virkning på Norge å slippe dette bygget til. Vi trenger kort og godt ikke en islamsk moské i Oslo!"

Til dette kan man sjølsagt si at alle kirkene som er bygd over hele landet slett ikke er "hyggelige kulturelle treffsteder for kristne", slik oppfatningen blant politikere i dette landet synes å være. Vi må være klar over at disse kirkene, helt siden de ble bygd, har gitt kristendommen en langt mer dominerende rolle i Norge enn den hadde tidligere. Jeg er av den oppfatning at det har hatt en ødeleggende virkning på landet å slippe disse byggene til. Vi trenger kort og godt ikke kristne kirker i Norge!

"DE VIL TA OVER LANDET VÅRT..."

Torp er visst veldig redd for islam, som han mener er en livsfarlig religion. "Dette er en religion som uforbeholdent og uten antydning til dårlig samvittighet bruker krig, Jihad, som et middel til å islamisere verden. Jihad er faktisk nedfelt i Koranen som et avgjørende middel til å ekspandere i verden." Han sier også at de norske muslimenes endelige mål er: "Utryddelse av levende kristentro, utslettelsen av staten Israel og ensrettingen av det norske samfunn!" Altså, Jan-Aage Torp er redd for at hvis muslimene får bygd en moské i Norge, vil de starte Jihad, hellig krig, og ta over det norske

Ludvig Nessa, et godt argument for retrospektiv abort

samfunnet. Dette virker jo like sannsynlig som at Saddam Hussein kommer til himmelen.

"Langt verre enn den verste stalinisme"

Torp påstår at islam er mye verre enn den såkalte stalinismen. Han sier: "Mennesker av alle religioner bør fortsatt ønskes velkommen til Norge, kanskje endog til å reise sine religiøse bygninger. Men islam er i en negativ særstilling. Ville vi ha tillatt Fidel Castro, Josef Stalin og Mao Tse-Tung inn i Norge for å reise monumenter for sine ideologier som per definisjon vil søke å utrydde tusenvis av nordmenn!"

Hvorfor skal alle andre enn muslimer få lov til å bygge sine kirker. Hva gjør at kristendom, eller hinduisme for den saks skyld, er bedre enn islam. Har ikke kristendommen, som islam, også begått grusomme overgrep i Guds navn? Kristne statsledere og regimer har i flere tusen år starta handelskriger og ideologiske kriger, med religionen som begrunnelse. Det var kristendommen som i en lang periode hadde rituell brenning av kvinner, ofte bare fordi presten på stedet ikke likte dem eller en annen og like tåpelig grunn.

FASCISTISKE TREKK

Vi mener at SeiersKirken og SeiersTro har mange klare fascistiske trekk. Både de få tinga som er tatt med i denne artikkelen, den sterke fordømmelsen deres av andre grupper som er annerledes, og den praktiske og ideologiske oppbygginga. Med noen få store "førere" som påstår å ha direkte kontakt med gud.

Vi anbefaler ingen å lese SeiersTro, du blir bare gæærn i hue av det!

Hvis du føler et behov for å skrive til SeiersKirken for å si hva du mener om dem, er adressen:

SeiersKirken
Storgaten 21
2001 Lillestrøm

Men hvis du skriver til dem, ikke oppgi din egen adresse. Det kan du komme til å angre på

Over: Et lite utvalg av overskrifter fra Seierskirkens avis.

Det teiteste vi Tegneserie

Punisher er en mann med muskler av stål, ego som King Kong og moral som Mata Hari. Foto: det er ikke noe foto, det er en tegning.

Denne artikkelen er laget til alle de som har kjøpt tegneseriene Vindens passasjerer og Indian summer, men dessverre ikke stort annet.

I disse dager merker vi at tegneserieboomen er over, og at det ikke lenger er "in" å lese livets krydder. For å kunne forstå hvorfor dette har skjedd, er det viktig å forstå bakgrunnen for hvorfor denne boomen kom.

På 80-tallet fløyt det norske samfunnet over av penger som de rike ikke klarte å finne på fornuftige måter å bruke på. Et av utslagene var Galleri Oslo, et annet var Aker Brygge. Men det ganske få har tenkt på, er at tegneserieboomen også var et av utslagene.

TEGNESERIEJAPPER

De var nemlig menigmanns svar på Aker Brygge. Hauger av penger har blitt brukt av store "gutter på å kjøpe "intellektuelle" tegneserier (at intellektuell betydde nakne damer og pervers sex var ikke så viktig). Disse tegneseriene ble det nye statussymbolet.

Det spilte ikke lenger noen rolle hva slags bil du hadde, så lenge som du kunne fremvise Bourgerons "Vindens passasjerer" (dette er en albumserie som har blitt hauset opp i media på grunn av at det er litt "pikant" og har gode tegninger).

68erne grafset i dyre tegneserier, og kjøpte album tegnet av Bilal og Comes (tegnere som må ha skrevet historien i LSD-rus den er ihvertfall umulig å forstå) som de ikke skjønnte noen ting av, selvom de riktig nok latet som om de forsto dem. Vi fikk lese lange artikler i de store avisene om tegneserier, og hvor populært det var å lese dem.

STATUSSYMBOL

Dette medførte at en hel generasjon unge/middeldrende menn kjøpte

tegnserier de ikke forsto. De kjøpte tegneseriene fordi de hadde lest at det var "IN" å lese tegneserier. Tegneserieboomen var på mange måter endel av den kulturelle yappebølgen.

LITT GODT TROSS ALT

68-yappenes tegneseriehysteri førte også noe godt med seg. Forlagene øynet muligheten for å tjene mer penger, og fikk mange flere titler ut på markedet. Til og begynne med trodde forlagene det samme som meg. Vi trodde at folk hadde begynt å lese tegneserier fordi de likte gode tegneserier. Men sånn var det ikke.

Forlagene gikk på snørra gang etter gang når de prøvde å introdusere

tegnserier som ikke hadde et intellektuelt image. Epix, Comix, Thriller (alle disse tegneseriene var forsøk på å gi ut amerikanske tegneserier som henvendte seg til voksne, her betyr ikke voksne at det var mye nakne damer i tegneseriene) og mange andre forsøk på å gi ut kvalitetstegneserier for voksne ga røde tall i forlagenes bøker. De eneste nye tegneseriene som fremdeles eksisterer er de som var rettet mot barn og ungdom.

Er det rart jeg er sur. Men nå har jeg endelig skjønnet hvorfor og hvilke tegneserier de "tegnserieintellektuelle" kjøpte/kjøper. Resten av artikkelen er viet disse avskyelige individene. Denne bermen som kan få selv den mest entusiastiske tegneserierentusiast til aldri mer å åpne en tegneserie.

TEGNESERIEPORNO

De tegneserieintellektuelle har fått sin helt egen form for porno. Pornoblader tegnet av Crepax, som hadde kjempesuksess med tegneserieversjonen av Emanuelle, Morbus Gravis som er fiksert på voldelig porno og Milo Manara som er en tidligere pornotegner ble og blir

solgt i kjempeopplag.

De som leser tegneserieporno har nemlig skrupler som gjør at de ikke kan kjøpe vanlig porno. Men med tegneserie pornoen er det annerledes, så nå kan de sitte hjemme og onanere med god samvittighet. Bladene har nemlig kunstnerisk kvalitet.

"INDIAN SUMMER"

Jeg husker godt debatten i en hovedstadsavis om Milo Manaras tegneserie "Indian Summer". Til informasjon til dem som ikke har lest bladet, så handler det om voldtekt, incest og pedofili.

Det som utløste debatten var at noen damer mente at porno ikke er noe ålreit, og synes at bokhandelen Tronsmo ikke burde selge den. En bokhandel som foruten å ha en landets beste utvalg av tegneserier også har et sterkt feministisk preg.

I debatten rykket den ene etter den andre av de tegneserieintellektuelle ut for å forsvare den kunstneriske kvaliteten. Noen mente også at det å stoppe dette albumet, ville være like ille som da Stalin og Hitler ødela kunst de ikke likte.

Av en eller annen grunn har jeg ikke merket at de samme folka rykker ut til forsvar for barne- og voldsporno. Årsaken er vel at de ikke kan bruke bildenes høye kunstnerisk kvalitet. Hvis noen ikke forstår denne dobbeltmoralen, så kan det kort forklares med at de tegneserieintellektuelle er imot porno, og mener dypt og oppriktig at porno er teori og voldtekt er praksis.

TEGNESERIER ER "FRITT"

Det er bare det at tegneserier er unntatt. Eller som vi sa da vi var små og lekte sisten, tegneserier er "fritt". Men dette er allikevel ikke det verste med de tegneserieintellektuelle.

For en dag drar vi på en fest, og havner midt oppe i en haug med tegneserieintellektuelle. De diskuterer Bilals siste album (et album en psykiater ville gasset seg i). Det er til og med en som hevder at han forsto meningen.

Jeg gjorde det ikke, og jeg tror ikke han heller gjorde det, han bare later som. Han har nemlig forstått de intellektuelles regel nummer 1: "Det er hipt og diskutere hippe ting". Dessverre er tegneserier en sånn hipp ting.

Etterhvert som utsagn av typen: "Den klassiske strekføringen, ga ekstremt gode linjer. Tegningene har dybde sånn at vi nesten kan føle hvordan Bourgerons (han som tegnet vindens passasjerer) undertrykte impresjonisme prøver å presse seg frem." kommer veltende ut av en ustoppelig

kjeft, stiger mitt sinne. For det er ikke sånn tegneserier er. Jeg blir sint når jeg tenker på hvor mange mennesker som ikke liker tegneserier på grunn av hippe folk som ikke skjønner noenting.

For å si det rett ut, tegneserieintellektuelle gjør meg kvalm. Disse menneskene gir meg assosiasjoner til folk som går på teater for å høre Ibsen, på litausk. Og etterpå prøver å forklare om skuespillerne tolket rollene godt eller dårlig.

Samtidig snakker de med forakt i stemmen om Modesty Blaise, Agent Corrigan og Punisher (Alle disse seriene er lett forståelige, og med moralen, "de gode vinner"). Disse tegneseriene er det man kaller folkelige, og har av den grunn ingen kulturell verdi overhodet. De prøver nemlig ikke å forklare verden ut i fra et sykt hode, da har til hensikt å underholde, og utgir seg ikke for noe annet.

SPUTNISK SPISSROT GANG

Og er det noe de tegneserieintellektuelle frykter, så er det alt som er folkelig. Det gir nemlig ikke høy status og være ekte folkelig, og man blir ikke spesiell. På samme måte som Sputnik må disse seriene lide på grunn av de intellektuelles trang til å være annerledes.

Og jeg er bare en enkel gutt som er glad i tegneserier, og selvom jeg må gå en sputnikk spissrotgang hver gang jeg vil kjøpe litt ordentlige tegneserier, er jeg på sett og vis glad for at tegneserieboomen kom. Det ga meg nemlig et større utvalg av tegneserier jeg kunne kjøpe.

Men det er tragisk at med engang nedgangstidene kom, forsvant utvalget av tegneserier. Det forteller meg at tegneserien har langt igjen før den kan bli respektert som et verdifullt medium. Foreløpig er tegneserien noe intellektuelle kan bruke til å leke "dype" og noe radikale menn kan bruke til å forsvare porno. Slik er sannheten, dessverre.

Det som ser ut til å være den eneste løsningen er å starte et tegneserieblad hvor Odd Nerdrum og Vegar Sand skriver lederen. Da slår vi tre fluer i en smekk: de intellektuelle får noe hipt å diskutere, forlagene får penger og jeg får en god tegneserie.

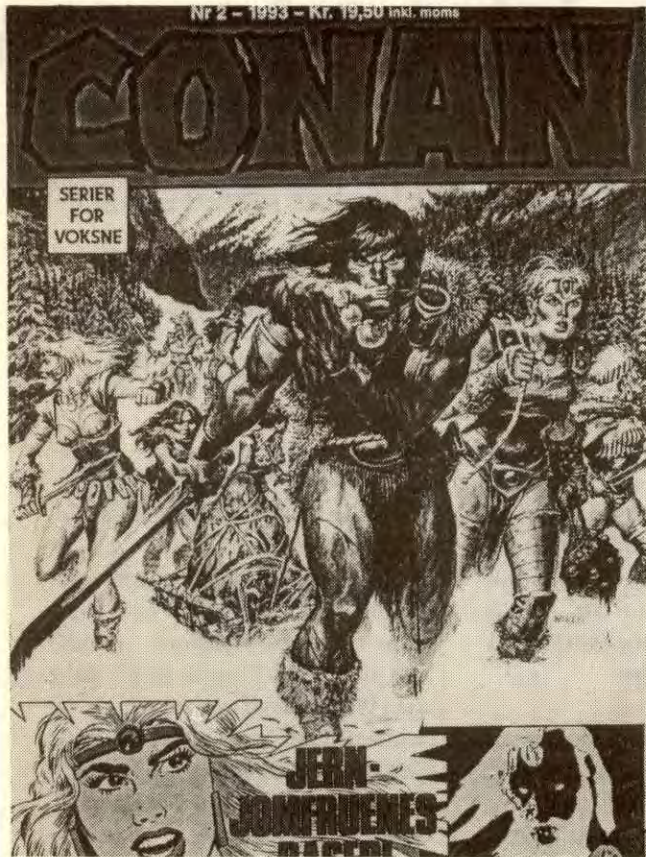
JO RYSTE

Selvom de er i mindretall, er det også tøffe damer i tegneseriene. Hun her har f.eks skjært over halsen fyren som ligger ved siden av henne

veit: intellektuelle

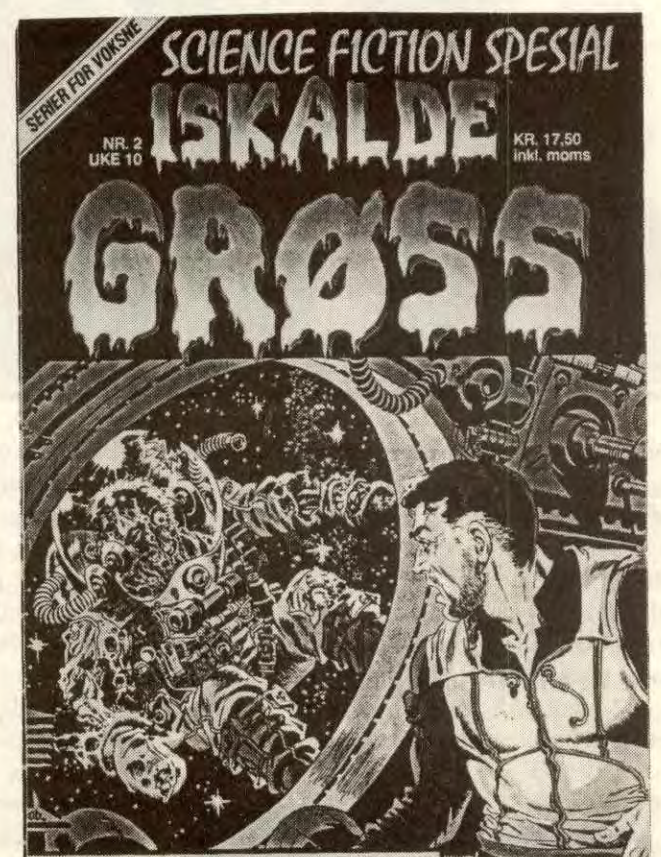

AGENT X-9

Actiontegneserie. De mest kjente tegneseriene er Modesty Blaise, Agent Corrigan, Garth og Rip Kirby. Kommer ut ca. 1 gang i mnd.

CONAN

Voldlig tegneserie. Forgår i noe som er en blanding mellom middelalder og vikingtid. Helten Conan dreper seg gjennom 98 sider i gang i mnd.

ANGST

Skrekktegneserier, har de mest groteske skrekkhistoriene de vanlige forlagene utgir. Kommer ut ca. 2 hver mnd.

HUMORPARADEN

Humor. Dette er en relativt ny tegneserie med mange forskjellige figurer og historier. Kommer ut ca. 2 hver mnd.

MAGNUM

Action tegneserie, kjørte tidligere på krim-serier, men er nå mye mer science fiction preget. Har også blitt tvunget til å kjøre endel halv-porno serier for ikke å miste opplagstall.

STRIPP

Komi-tegneserier, ligner endel på Humorparaden og kommer ut ca. 8 ganger i året.

THRILLER

Var et tegneserieblad som kom ut med 8 nummer? i 1989-90. Trykte amerikanske kvalitetstegneserier. Gikk inn på grunn av lave salgstall.

COMIX OG EPIC

Tegneserie for voksne (MRK. ikke det samme som sex og vold). Fikk for dårlig salg og gikk inn i 1987.

ISKALDE GRØSS

Norges største skrekktegneserie, ikke så ekstremt, men barnas moralske voktere hyler opp engang i blant. ca. 8 nr i året.

PUNISHER

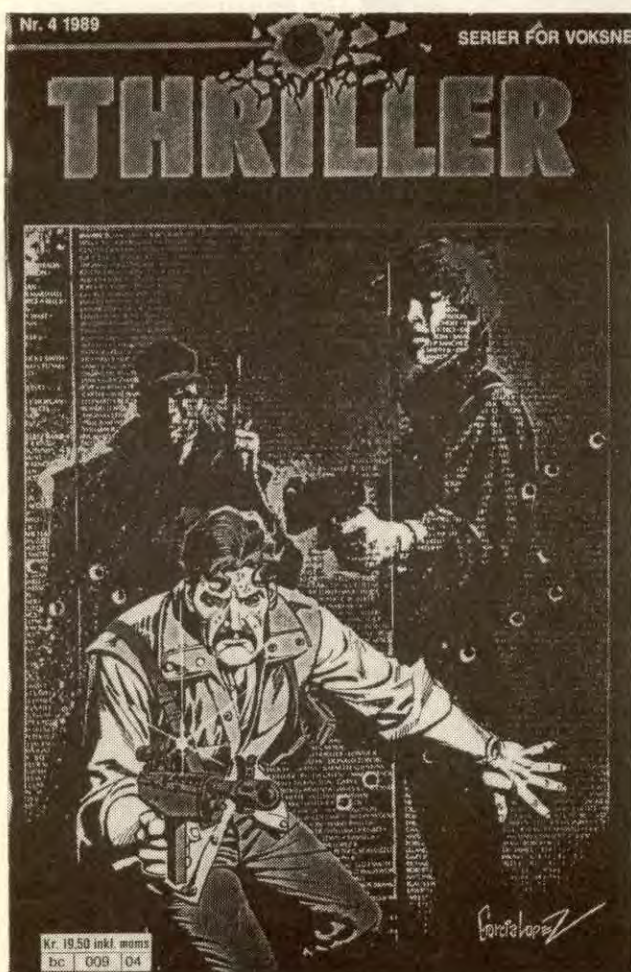
Punisher er en av oss gutta, en viglante som dreper for fote. Kommer ut ca. 2 hver måned.

SERIE-SPESIAL

Magnums forløper, gikk inn på grunn av lavt opplag i 1987.

X-9 SPESIAL

Dette er et forsøk på å gi ut et blad hvor du kan lese Cyberpunk og science Fiction lett blandet med krim. Dette er et gutteblad.

Velkommen inn, på "Tralla Go-Go". Foto: Annica Thomessen

Kampen mot toppløsservering har pågått intenst helt siden de første barene åpna i november. Hundrevis av kvinner og menn kasta seg inn i kampen med glød og pågangsmot. Fulle av forakt mot denne vanvittige fornedringa. All motgangen vi møtte, gjorde gleden desto større da vi tirsdag 13. april fikk beskjed om at et flertall på Stortinget nå ville gå inn et lovforslag som forbød toppløsser-

jul, kunne vi ikke fatte og begripe at noe sånt kunne skje utslørt midt i Oslo. Ikke bare skulle unge jenter servere øl med nakne pupper som reklameskilt, de skulle puttes i bur, simulere samleier på bordene og delta i sado-masochistiske show.

Dette var i hvert fall planene til endel av bareierne i Oslo. Det var denne kjempedrøpa som fikk begeret til å renne over.

NOK ER NOK

Plutselig fikk vi nok! Og det var ikke bare de som har sagt fra hundrevis av ganger før som nå heva stemmen. Kvinner (og noen menn) som aldri hadde engasjert seg før skjønnte nå hvor utsatt kvinnekroppen er for kynisk utnyttelse.

Sjokket og det umiddelbare raseriet blei en drivkraft gjennom kampen.

TROLL KAN TEMMES, MEN IKKE ARGE KVINNFOLK!

Tidlig i desember var vi få som hadde fått høre om toppløsbarene, og på den første demonstrasjonen var vi ikke særlig mange. Etterhvert som "jungeltelegrafene" hadde gjort sitt, godt hjulpet av en del store

Blokkade av Lido Go-Go. Foto: Håvard Houen

presseoppslag, var toppløsbarene noe alle snakka om. Flere og flere slutta opp om demonstrasjonene.

LIDO GO-GO

I slutten av januar åpna en ny toppløssbar - Lido Go-Go. Fredag den 5. februar møtte et hundretalls demonstranter opp foran Lido. Det skulle være en blokkade av øl og vintransporten til stedet. Demonstrasjonen var ment å vare en times tid, og de fleste demonstrantene var unge, sinte jenter. Appeller blei avholdt og slagord ble ropt.

Med et kom politiet. Marta forteller: "Alt gikk fredelig for seg. Plutselig var det masse politifolk der. Politiet

avga visstnok en advarsel, men den hørte ikke jeg. De fleste hadde ikke merka at politiet kom en gang. Ca. 15 politifolk med køller og skjold presset mengden opp mot veggen.

Plutselig red to hester inn i folkemengden og folk fikk panikk, men alle fluktvæier var jo sperra! Sjøl ble jeg løpt ned av en av hestene, men kom meg bort uten større skader.

POLITI TERROR

Så angrep hestene en gang til. De skadde blei fjerna i forhåndsbestilte ambulanser, og resten løp eller blei jaga bort fra stedet. En 13 år gammel jente som sto ved siden av

meg fikk en kølle kjørt inn i ryggen slik at en av ryggvirvlene forskjøv seg. Hun ble midlertidig lammet!"

Bilder fra demonstrasjonen Marta var på, ble vist på Dagsrevyen. Dette førte til sterke reaksjoner. Politiet fikk hard kritikk fra de fleste hold, men Willy Haugli avviste at noen var blitt satt i fare eller at det ble brukt unødige vold. Atter en gang har politiet vist hvilken side de står på.

FOLK LAR SEG IKKE SKREMME

Tirsdagen etter dette ble det arrangert en ny demonstrasjon mot toppløsservering. Vi var redde for at politiet skulle ha oppnådd det de ville, nemlig at folk ikke torde å demonstrere mer. Der tok vi heldigvis feil. Mellom 600 og 700 folk møtte opp på Stortorget, like ved Blaze Go-go bar. Hotell- og restaurantarbeiderforbunde hadde slutta seg til oss fordi "toppløsserveringa er en krenkelse av opparbeidet yrkesstolthet, integritet og status."

Igjen hadde ordenspolitiet storutrykning. Pansrede biler, hester og overtidsbetalte, gassmaskerte menn "beskytta" Blaze. Dette kunne allikevel ikke hindre oss i å

"Vi lar oss ikke stoppe av snute-terror. Foto: Håvard Houen

Politi på vakt utenfor Blaze Go-Go. Foto: Eli Skorpen

vering. Kampen vår var blitt krona med seier!

HVORDAN KLARTE VI DET?

Lignende kamper har blitt tapte så mange ganger før!

Da Blaze Go-Go bar åpna en gang før

Den første blokkaden av Blaze Go-Go bar. Blaze var det første stedet i Oslo som startet med toppløs-servering. Senere var det flere blokkader og demonstrasjoner utenfor Blaze. Foto: Eli Skorpen

Ikke faen Nei til salg av

"Kampen mot toppløsservering har pågått siden de første barene åpna i november. Hundrevis av kvinner og menn kasta seg inn i kampen med glød. Fulle av forakt mot denne vanvittige fornedringa.

Finn fram

Når kvinner protesterer blir det godt lagt merke til, og mannssamfunnet begynner å skjelve i buksene. Toppløsbarene blei raskt den mest omdiskuterte saken i Oslo. I begynnelsen lo media hånlige av oss "militante rødstrømpe-jævler" som var så puritanske og tantete at vi ikke kunne tåle å se en naken pupp uten å bli hysteriske.

Det ble stilt spørsmål om hvorfor vi gadd å bruke tid og krefter på en sak som dette, mens kvinner og småjenter blei voldtatt i Bosnia. Dermed ble enda en ny hersketeknikk avslørt - KRYMPING. Krymping vil si at en sak som berører kvinner gjøres liten og ubetydelig. "Hva er vel galt med litt nakenhet", "Dette er da ingen-

ting, tenk på arbeidsløsheten!", osv. osv. osv.

De usaklige argumentene har haglet. Toppløsservering har blitt sammenligna med alt fra toppløs soling til zulu-kvinner som er tradisjonelt nakenbrystede. Aktivistene har blitt beskyldt for å være snerpete, sjalu og misunnelige, seksuelt frustrerte, useriøse og barnslige. Forsvarerne av toppløsservering har kalt virksomheten for en utvidelse av kulturtilbudet i Oslo; "en vital del av et pulserende natteliv". "Man kan ikke nekte kundene underholdning," er også en god en.

Når motstanderne våre har tydd til denne typen argumentasjon, viser det

Nok er nok! Sex og kropp

All motgangen vi møtte, gjorde gleden desto større da vi tirsdag 13. april fikk beskjed om at et flertall på Stortinget nå ville gå inn et lovforslag som forbød toppløsservering."

ta en runde foran Blaze med taktfaste slagord og buing: "Nok er nok! Nei til salg av sex og kropp!", "Sex og kropp er knall, men ikke når det er til salgs!".

EN RUNDE TIL!

Oppglødd av egen styrke og suksessrike marsj, tok vi likeså godt en æresrunde også før vi gikk hjem. Tilbake sto Onkel politi med demonstranternes "Gass Blaze, ikke oss!", ringende i sine kamphjelmkledte ører. Både køller, tåregass, hester og hunder blir bragt hjem uten å ha vært i aksjon.

Etter dette fikk kampen større omfang. Byrådet utsatte behandling av skjenkebevilgninger, og flere kjente politikere tok avstand fra

BH-aksjonen mot sosialministeren. over 1000 BHer fikk hun i posten. Foto Annica Thomsson

Unni Rustad holder appell i demonstrasjon mot toppløsservering. Foto: Eli skorpen

toppløsbarene. Det ble "politisk riktig" å være imot. Debatten raste i media, og tabloidpressa hadde flere spekulative oppslag med helsides fargebilder av halvnakne damer.

BH-AKSJON

I begynnelsen av februar tok tre unge jenter i reklamebransjen initiativ til å lage den etter hvert berømte aksjonen "Send din gamle BH til sosialministeren". Jentene jobba gratis på fritida si,

og det førte til at Grete Knudsen mottok hundrevis av gamle BH-er. På flere skoler hadde de BH-innsamlinger og sendte store, fine pakker til Sosialdepartementet.

8.MARS

8. mars - den internasjonale kvinnedagen hadde større oppslutning enn på mange år. I Oslo gikk mer enn 4000 personer i tog, og de fleste var unge jenter. En av hovedparolene var: "Stopp toppløsserveringa!". Under denne parolen gikk Rød

Ungdom med "Tralla Gogo bar", som hadde toppløse servitriser (les: plastikkpupper), som serverte sleske kunder.

Vi inviterte til folkedomstol som skulle dømme Olav Thon; bakmannen til de fleste av Oslos toppløsbare. Han eier lokalene til toppløsbarene, og mottar prosenter av fortjenesten. Thon tjener seg rik på kvinneforakt. I borggården, etter 8. mars-toget, ble Thon funnet skyldig. En dukke av han ble brent, hengende fra den galgen som den var blitt båret i, gjennom hele toget. Bildet av en brennende Thon, fant veien inn i flere store aviser.

Resten av mars var preget av høy

aktivitet. Det ble arrangert flere demonstrasjoner, blant annet i borggården foran Rådhuset under byrådsmøter. "Ta natta tilbake-toget i Oslo var også retta mot Toppløs serveringa. Hotell- og restaurantarbeiderforbundet tok initiativ til et møte mellom statsråder og stortingsrepresentanter, der de skulle prøve å komme fram til en løsning. Dette møtet førte til økt forståelse for saken hos politikerne.

Reklame for Blaze, brudd på markedsføringsloven. Foto: Håvard Houen

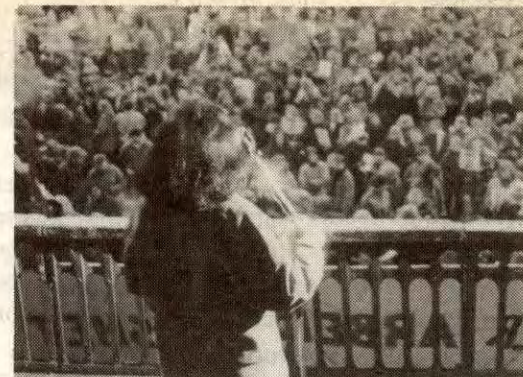
LOVFORBUD

Denne forståelsen førte fram til det lovendringsforslaget som nå vil bli vedtatt i Stortinget. Toppløsservering blir nå forbudt! Dette betyr ikke at

kampen er over. Bareierne vil fortsette med sin virksomhet, og de vil jobbe for å finne smutthull i loven. Vi må derfor ikke hvile på laurbærene, men fortsette kampen mens fienden er svak!

Troll kan temmes, men ikke arge kvinnfolk!

MARTE BREKKE

8.mars 1993. Hovedparolen var kamp mot arbeidsløshet og toppløsservering. Annica Thomsson

dødsstrømpa

hvor stor frykt kvinneopprør skaper hos menn. Det blir tydelig at de innerst hvilke sterke krefter de står overfor.

Kampen mot toppløsbarene har gitt rrange resultater. Vi har vunnet flere seire enn den ene konkrete; at toppløsservering forbyes. Det at vi faktisk vant kampen i første runde gir styrke til den neste. Vi har fått erfaringer og pågangsmot til å sette i gang med de oppgavene som synes umulige; kampen mot pornoen, bordellene, strippeshowene, missekonsurransene og alle de andre måtene kvinnekroppen selges på.

Kampen mot toppløsbarene har skapt fornya interesse for kvinnekamp,

spesielt blant unge jenter. Å anklage kvinnebevegelsen for å være en anksamling utbrente, gamle hurper, blir enda mer latterlig nå enn før. i årets 8. mars tog i Oslo var det store flertallet arge tenåringsjenter.

Nå skal vi vise dem at unge jenter har fått nok - nok av salg og sex og kropp! Vi skal vise dem at den flammen som nå er tent ikke vil brenne ut med det første. Vi går på med dødsforakt! brenn BH-ene og finn fram de røde strømpene!

Demonstrasjon utenfor rådhuset når toppløsserveringen ble behandlet på et bystyremøte. Seinere ble underskriftslistene mot toppløsservering overlevert sosialbyråden. Foto: Per A. Rosenkvist

Opprørere - på tvers av generasjon

Helga Gulbrandsen på stand. Foto: Bernt Eide

EN LITEN OVERRASKELSE

“Nå skal jeg spørre dere om noe!” Den spurte er plutselig blitt den som spør, og Rebells utsendte medarbeidere blir lettere forfjamset. Det var ikke dette vi hadde regnet med da vi gjorde en avtale med Helga Gulbrandsen (snart 72). Vi hadde ventet en søt eldre dame som syntes at et avisintervju hørtes skummelt ut. Det var det hun sa i telefonen.

Grunnen til at vi i utgangspunktet gjorde en avtale med Helga, var at vi i det siste har lest mye om en stor konflikt - generasjonskonflikten. Vi vet at mange eldre i dag lever i ensomhet, og de som er syke får hverken pleie eller omsorg.

Flere lever det avisene kaller “et uverdige liv”. Samtidig har ikke vi som er unge i dag verdens beste framtidsutsikter. Det er blant ungdom under 25 at arbeidsløsheten øker mest, og vil du gå videre på skole er det bare å stille seg i kø. Med dette i bakhodet inviterte Rebells, Helga Gulbrandsen (snart 72) og Guri Mugaas (bare 16), til en uformell prat på “Kaffistova”, i Oslo.

Så satt vi der da, to journalister og to opprørere. Guri med langt svart hår, type Henna, og Helga med hvite krøller, type naturlig bleket av tidens tann. Hva har disse to svært forskjellige jentene til felles? Hva er det de gjør opprør mot?

JEG ER INGEN OPPRØRER!

Helga er raskt ute på dette spørsmålet. “Jeg gjør ikke opprør,” sier

hun. “Det er ikke opprør å si hva en mener. De som sitter på Stortinget er valgt. De er våre tillitsmenn, og de må tåle å høre hva vi mener, og rette seg etter det.” Helga er i hvert fall ikke redd for å si hva hun mener. Hun sitter i styret i Nei til EF på Oppsal og i styret i Pensjonistpartiet i Oslo. “Man må være med i politikken hvis man skal ha noe å si,” er hennes mening.

Helga ble med i Pensjonistpartiet først og fremst for å tale de eldres sak. Dette er et spørsmål Guri ikke har jobbet så mye med, av forståelige grunner, men Guri har jobbet med mye annet. Elevråd, arbeid mot Reform -94 og utallige demonstrasjoner; mot toppløsbare, mot rasisme, for rettferdighet, for kvinnefrigjøring og mye mer.

Guri er med i Rød Ungdom. “Det samfunnet vi lever i er ikke akkurat perfekt,” sier hun med et megetsigende blikk. “Det er ikke fordi noen er gamle og noen er unge at vi har så store forskjeller, det er hele systemet vi lever under. Det som skaper forskjellene er at noen har mye penger, og andre lite. Dessuten er det de som har mye penger som styrer”.

DE FRASKRIVER SEG ANSVARET

Styring er både Helga og Guri opp-tatt av, og de er skjønt enige om at de som styrer i dag ikke helt har styringa. Det er for mye byråkrati. “Det er blitt sånn at det sitter altfor

mange og bestemmer litt hver. Det er ingen som ser helheten lenger,” sier Helga. Guri mener saken har flere sider. “De som har oversikten og styrer, de bestemmer at mange ting skal forandres. Så sier de at alt blir så mye bedre, men det er ikke sant. I virkeligheten blir det verre, som for eksempel Reform -94. De sier skolen skal bli bedre, men de ødelegger hele yrkesskolen.”

Så er det plutselig at Helga vil vite hva vi mener i en sak: “Hva synes egentlig dere om at ansvaret for grunnskolen skal overføres til bydelene?” “Det er helt håpløst!”, Guri er raskt ute, og Rebells utsendte medarbeidere har også litt å si i denne saken. “Det går bare ikke an å gjøre det! Akkurat som om alle bydelene har like mye penger. På Vinderen har de 12 sosialklienter, mens på Grünerløkka er det flere hundre!”, den ene av medarbeiderne står nesten oppreist.

Med et slår det oss at vi er reporterne. Det er ikke hva vi mener som er det viktigste akkurat nå. Vi setter oss noe beskjemmet til rette i stolene og tar pennen fatt igjen. Mens vi sitter og hører på, finner vi ut at intervjuobjektene våre er enige med oss når det gjelder bydelene. Det er ikke demokrati byrådet driver med, men fraskrivelse av ansvar. Det er stor forskjell på å være med på å bestemme helheten, og å måtte ta ansvaret for detaljene.

Fraskrivelse av ansvar er noe myndighetene i Norge er skikkelig

flinke til. Stortinget er kanskje flinkere av alle, siden de har så mye ansvar de skal fraskrive seg. Det økonomiske og det politiske ansvaret for alt som har med helse- og sosialsektoren og skole- og utdanningssektoren, har Stortinget forlenget overført til fylkene. Når fylker med dårlig råd skal prioritere på sine budsjetter, blir de nødt til å sette unge og gamle, friske og syke opp mot hverandre. På den måten skapes konflikter mellom allerede utsatte grupper. Regjeringa sitter i Oslo og lager en håpløs helhet, men det er fylkene og kommunene som må ta ansvaret. Denne formen for nedskjæringer kalles lokaldemokrati(!).

MED SJEL OG KROPP

Dette med detaljstyring og nærhetsprinsipp, fører oss over til et tema vi har ventet på lenge, EF. Hva gjør egentlig en eldre dame på over 70 år i Nei til EF, og attpåtil i styret i lokallaget? “Jeg er mot EF med hele min sjel og kropp, og det har jeg vært hele tiden!” slår Helga fast, enkelt og greit. “Forrige gang var jeg ikke så mye med, jeg var bare mot,” sier hun og ler. Helga hadde ikke like mye tid i 1972, da hadde hun både jobb og familie som tok mye av tida hennes.

Som aktiv i Nei til EF har heller ikke Helga noen problemer med argumentasjonen sin. “Jeg er veldig i mot de fire frihetene. De er fire friheter som gir 1000 lover med ufriheter. Jeg synes vi skal ha rett til å bestemme sjøl!” Guri er også mot EF. “EF er det samfunnet

Generasjonskonflikten - en konflikt media vier masse oppmerksomhet fra tid til annen. En konflikt som tydeligvis er veldig viktig. Er det derfor pensjonerte damer på over de 70 engasjerer seg i EF-kampen? Er det derfor 16-åringer bruker opp all fritida si på å gå i demonstrasjoner og å aksjonere mot myndighetene? Rebells har spurt to litt forskjellige jenter om dette.

vi har i dag, bare ti ganger verre. Hvis vi noen gang skal klare å skape et bedre samfunn for folk, er EF i hvert fall ikke veien å gå.”

DÅRLIG ARGUMENTASJON

Både Helga og Guri mener mye om både EF og EF-tilhengere. Det blir vanskelig å få med seg alt. Guri mener det sier mye når undersøkelser viser at de som veit mest om EF er motstandere, mens tilhengerne er de som har minst kunnskaper.

Helga forteller om en hun møtte da hun sto på stand, han var for EF fordi han var redd for å miste pensjonen sin (!). “Tilhengerne bruker så mye følelser i debatten,” sier hun. “De sier at vi ikke må bli “stående utenfor Europa”, men vi har jo alltid vært en del av Europa! Det de ikke skjønner er at vi går ut av Europa når vi går inn i EF.”

EF er uten tvil en sak Helga diskuterer ofte. De som trodde at det bare er ungdom som går ut på gatene for å drive politikk må tro om igjen. Guri, som har drevet lite med EF, blir sittende å se på og nikke, mens Helga forteller om sine tanker rundt EF. “

Ja, egentlig har jeg ikke noe belegg for å si dette, men når det gjelder den Europahæren de holder på å lage. Jeg tror ikke at de bare skal bruke den til å forsvare EFs grenser. Jeg tror de vil bruke den til å slå ned arbeideropprør også. For jeg tror ikke arbeidere i Europa vil finne seg i å bli behand-

I gamle dager var alt så mye bedre...

Myten om gamle dager er vel kanskje den eldste som finnes, og det vil alltid være der. Gamle dager er en evig betegnelse, i og med at gamle dager aldri forsvinner. Det som er spesielt med gamle dager er at de alltid var så mye bedre.

FØR

“I gamle dager var alt så mye bedre”, er en myte som forherliger fortida vår. Hukommelsen vår kutter ofte ut ting som er kjedelige, triste og vanskelig, isteden husker den det morsomme, spennende og enkle. Dette er med på å gjøre gamle dager til noe som var så mye bedre. Men denne myten har også en annen funksjon; den skaper et skille mellom de som var med på gamle dager og de som ikke var med. Myten lager et skille mellom generasjonene.

Det er dette skillet som gjør det gøy å høre bestemor fortelle om da hun gikk på skolen. Og det er det samme skillet som gjør at vi ler av hvordan foreldrene våre gikk kledd da de var på vår alder. Skillet mellom generasjonene er naturlig. Det vil alltid være der, fordi vi har vokst opp i forskjellige tider. Nå er det heller ingenting i veien med et skille som sier at det er forskjell på en 10-åring og en 70-åring.

DEN STORE KLØFTA

Det som er problemet er

generasjonskløfta. Generasjonskløfta er en stor, dyp kløft som er skapt av politikere, aviser og TV. Det er en uoverkommelig kløft, som forhindrer unge og gamle fra å snakke sammen. Den gjør at gamle mennesker er redde for unge mennesker med skinnjakke, og at unge mennesker med skinnjakke synes gamle mennesker er råfjerne. Generasjonskløfta fantes ikke i gamle dager.

I gamle dager bodde alle under samme tak, unge og gamle, store og små. Ingen var slemme mot hverandre, og lillebror hjalp farmor og omvendt. Generasjonskløfta har kommet fordi alle (les: ungdommen) er så egoistiske. De forstår rett og slett ikke hvordan det var i gamle dager da alle var snille. De eldre har også noe av skylda for generasjonskløfta, det er fordi de er for lite framskrittvennlige. De er på en måte redde for ny teknologi.

KOMMER DE FRA EN ANNEN PLANET?

Dette er hvordan forskjeller mellom unge og gamle framstilles i samfunnet. Bare fordi folk har forskjellig alder, snakker man om dem som om de kom fra forskjellige planeter. Det kan virke som om det er viktig for myndighetene å opprettholde denne kløfta. Der hvor folk befinner seg i fritida heter det ungdomsklubb eller eldresenter. I valgkampen driver man spesielle kampanjer overfor unge og eldre.

Det er praktisk for myndighetene at unge og eldre ikke står sammen. I nedskjæringstider er det spesielt

praktisk. Et vanlig prioriteringsspørsmål er om eldresenteret eller ungdomsklubben skal legges ned. Hvem er viktigst de unge eller de eldre? På denne måten sier myndighetene en virkelighet som sier at noen mennesker er mer verdt enn andre. De bruker den samme splitt og hersk-teknikken som de bruker mellom svarte og hvite, og kvinner og menn.

VI TRENGER IKKE Å TRO PÅ DEM!

Det er på tide at vi slutter å la oss lure av løgnene deres. Det er heller ikke sånn at unge og gamle skal slå seg sammen for å gå mot generasjonen på midten. Javel, mange førtiåringer er feite, men det er ikke deres feil at unge i dag ikke får arbeid eller at eldre ikke får sjukehejmsplasser.

Det er noen i det samfunnet her som har veldig mye penger og veldig mye makt. Ikke alle av dem er feite og heller ikke alle er førtiåringer. Like fullt er det de som bestemmer. Når vi skal finne ut hvem vi skal slåss mot, må vi ikke se på fødselsdatoen, men stillingen. Makt handler ikke om om alder, men først og fremst penger. Så er det opp til oss om vi vil være tjenere for de med penger og håpe at vi klarer å karre til oss litt ekstra av kaka, eller vi kan gjøre opprør mot dem...

Guri Mugaas. Foto: Fotomaskinen

let like dårlig som arbeidere i Afrika og Latin-amerika.”

Rebells utsendte medarbeidere er stumme av forbauselse. Deter ikke ofte den slags politiske analyser kommer fra bestemødre på snart 72 år, som aldri har vært politisk aktive før. Vi bestemmer med en gang at sånne bestemødre liker vi.

LITE GENERASJONSKONFLIKT

Etter hvert begynner klokka å bli mange, og det er blitt på tide å runde av. Vi prøver å oppsummere hva vi har kommet fram til. Det ble ikke så mye diskusjon om generasjons-konflikter som vi kanskje hadde håpet på, men det viser vel også vår teori: At generasjonskløfta er dypere i hodet til politikerne enn den er i virkeligheten. Eller for å sitere Helga: “Det blir feil å si at det er problemer mellom generasjoner. På 50 og 60-tallet da de begynte å kalle alt for ungdoms-ditt og ungdoms-datt gjorde de en stor feil. Sånt skaper bare kunstige skiller mellom folk.”

Guri tror heller ikke særlig på “den store generasjonskonflikten”. “De snakker så mye om at det er 68erne som vokste opp i overflod som nå ikke bryr seg om generasjonene før og etter seg. Jeg tror det er å vinkle konflikten ganske skeivt.

Såvidt jeg veit er det mange 68ere som i dag har unger som mangler skole- eller barnehageplass. Det er også mange 68ere som jobber på sjukehejm eller har foreldre som

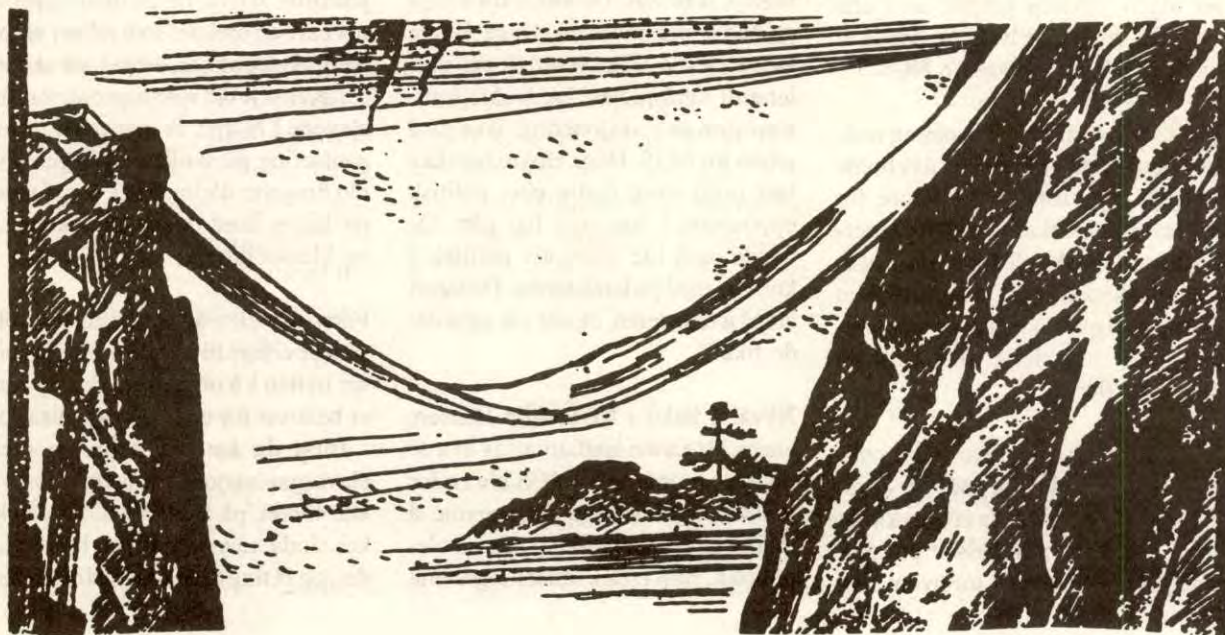
trenger pleie. For ikke å snakke om at det finnes 68ere som er arbeidsløse,” sier Guri.

“Det er ikke en generasjon som styrer, det er en overklasse. Karl Glad og Gro Harlem Brundtland er ikke representanter for en generasjon, men for overklassen - borgerskapet - som bestemmer i Norge!”, avslutter Guri, og tar den siste slurken av colaen.

Rebells utsendte takker for intervjuet, og tar med seg de to intervjuobjektene ut i vårsola for å ta noen bilder. Mens vi går ut av “Kaffistova” og bortover mot Stortinget, slår det oss hvorheldig denne situasjonen er for de som styrer.

Da tenker vi ikke spesielt på vår situasjon, men det at unge, eldre og middelaldrende som på en eller annen måte har det vanskelig blir satt opp mot hverandre. Hvis flere som Guri og Helga lærte hverandre å kjenne, og sto sammen for å si hva de mente, ja da ville Gro og Co fått et aldri så lite problem...

KAIA & JORUNN

Du kan ikke bare stå og se på!

Skolen i Norge blir utsatt for sterkere angrep enn vi har sett på lenge. Angrep som burde få elevorganisasjonene til å gå til streik. Angrep som burde få elever på alle skoler i Norge til å reise seg fra pultene og gå i protest. Men det skjer ikke - hvorfor?

VI ER MED, MEN VEIT IKKE NOE OM DET

Norge - hvor alt fra sykklubber til Norway Cup er gjennomorganisert - har også elevorganisasjoner. NGS (Norges Gymnasiastsamband) organiserer elevene på almenfag. Nesten ingen elever veit noe særlig om NGS, men nesten alle elevene er medlemmer. Synes du dette høres rart ut? Vel, det er du ikke aleine om.

NGS er ikke akkurat kjent for alle de aktive medlemmene sine. NGS er ikke en gang kjent for å prøve å aktivisere medlemmene sine. Det NGS er kjent for er å være ei leikegrind for broilere fra de politiske ungdomsorganisasjonene. I tillegg er NGS kjent for en uendelig politisk krangling som aldri fører til noe konstruktivt. Med andre ord: NGS er ikke akkurat noen grunnplansorganisasjon.

DE BYTTER OM PÅ TOPPEN

Tidlig på 70-tallet var NGS en heller rabiat radikal organisasjon, som var for sjølbestemt abort og for økte dagpenger til vernepliktige. Det ble lagt mye vekt på grunnplansaktivitet, men ikke like mye på skolepolitikk, dessverre.

I 1976 tok Unge Høyre over, og begynte et etpartistyre som skulle vare i 15 år. Unge Høyre mente det viktigste var å få ut moderat og "riktig" skolepolitikk, hva som skjedde rundt om på skolene interesserte Høyrepampene midt bak. I denne perioden sank også aktiviteten på grunnplanet til et minimum. Naturlig nok kunne ikke et sånt styre fortsette i evig tid, og i 1991 satt det igjen en radikal leder på toppen i NGS.

I to år hadde NGS en radikal ledelse, uten at dette endret organisasjonen grunnleggende. De radikale var heller ingen enhetlig gruppe som alle ville det samme, selvom de hadde et uttalt mål å demokratisere NGS.

I NGS er det en stor motsetning mellom det å demokratisere og å beholde styringa. Den som velger å åpne for at elevene sjøl skal få avgjøre, merker fort at norske elever er lite engasjert i skolepolitikk. Dette fører til at de som velger å ikke bruke sine innpiskere og små sleipe triks, også vil miste sitt flertall.

Når NGS de siste åra har skifta politisk farge fra blått til rødt og nå til blått igjen, er ikke dette et uttrykk for store politiske bevegelser på skolene. Det er et uttrykk for hvem som

Hvor er skoledemokratiet? På Stortinget? Hos Hernes? I NGS?

er flinkest til å få sine folk valgt på skolene. Et maktskifte på toppen i NGS, sier nær sagt ingenting om grunnplanet i organisasjonen!

HVA GJORDE DE RADIKALE FEIL?

De radikale jobbet i to år med skoleing og faglig arbeid, i et forsøk på å skape en bedre organisasjon. En av de sentrale sakene for de radikale har vært å samle NGS om aktuelle saker. Denne linja hadde nær 2/3 flertall på landsmøtet i 1992. Hva var det som skjedde på landsmøtet i mars '93? Hvordan kunne organisasjonen snu så totalt i løpet av et år, og velge en Unge Høyre-leder?

Rebell spurte Olav Arvo Junttila, nyvalgt nestleder og radikal, om hva han mente de radikale gjorde feil. - "Hvis jeg skal si det akkurat som det er, så gjorde de radikale det gode faglige arbeidet. De jobba for å lage en bedre organisasjon. Unge Høyre jobba med å piske inn folk fra skolene til landsmøtet. De brukte krefte sine på fraksjonering, ikke på å jobbe for NGS. Unge Høyre har ikke hatt noen sterk faglig eller politisk opposisjon i året som har gått. De hadde også lite alternativ politikk å komme med på landsmøtet. De satset alt på å få lederen, og det var også det de fikk."

Nyvalgt leder i NGS, Elin Hansen, har en litt annen oppfatning av hva de radikale gjorde feil. "NGS ble en for radikal organisasjon, og begynte å uttale seg om saker som ikke er skolepolitikk, som f. eks. utdanningsstøtte

til alenemødre". I tillegg til at den nye NGS-lederen mener at alenemødre som går på skole ikke skal ha like stor rett til støtte fra elevorganisasjonen, tror hun også at ungdom generelt ikke lenger er så radikale.

EN ORGANISASJON FORANDRES IKKE FRA TOPPEN

Den viktigste grunnen til at Unge Høyre kunne kuppe NGS-landsmøtet var at NGS fortsatt er den samme organisasjonen som den har vært i snart 20 år; topptung, sentralstyrt og med minimal grunnplansaktivitet. Dette kan heller ikke en uendelig rekke med radikale ledere eller sentralstyrer endre på. Skal NGS forandres, må det skje en forandring nedenfra.

NGS har i dag i underkant av 90 000 medlemmer. Av disse er bare noen få promille aktive, og av disse igjen er det bare en brøkdel som jobber aktivt med skolepolitisk arbeid på skolen sin. Kanskje det største problemet for elevene i Norge, er mangelen på organisering på skolene. Mange elevråd fungerer dårlig, og de som fungerer bra er mest opphengt i skoleball og klassebilder.

Først når elevrådene består av folk som er villige til å gjøre noe, folk som ser nytten i å organisere seg og som er behovet for en felles organisasjon - først da kan NGS bli en reell elevorganisasjon. Før dette skjer, vil alle forsøk på å endre NGS mislykkes. Joda, man kan flikke litt her og der, og få ting til å se litt bedre ut, men

skal ting forandres fra bunnen av, må grunnplanet engasjere seg.

Hvem som sitter og bestemmer på kontoret i Oslo har lite å si for om en slik forandring skal skje eller ikke. Selvsagt er det en fordel å ha en ledelse som kan hjelpe til, som kan støtte opp om de som faktisk vil gjøre noe. Men denne ledelsen vil aldri kunne forandre organisasjonen aleine. På samme måte kan ikke en Unge Høyre-leder forhindre at organisasjonen endres hvis grunnplanet ønsker det. Klart en ledelse som ikke ser andre verdier i organisasjonen enn seg sjøl sette mange kjepper i hjula for de som vil forandre på ting, men de kan ikke stoppe det i det lange løp.

ELEVORGANISASJON FOR HVEM?

"NGS skal nå bli et talerør for moderat skolepolitikk, sier Hansen". Dette sitatet er hentet fra den første pressemeldinga som ble sendt ut av den nye Unge Høyre-lederen i NGS. Denne pressemeldinga viser svært godt hva slags NGS Unge Høyre ønsker seg. Unge Høyre har aldri ønsket at folk skal få en større innflytelse over egen hverdag, og dette gjenspeiler seg også i NGS.

Unge Høyre vil bruke NGS sine medlemmer til å legitimere sin egen konservative skolepolitikk. De ønsker en skole for enere, hvor individualisme og konkurranse står i sentrum. At noen taper stort i en sann skole, og om det må koste litt å gå på skolen, bryr Unge Høyre seg fint lite om. Med en skolepolitikk som dette, er

det selvsagt også greiest at færrest mulig av medlemmene er engasjert i organisasjonen. Det er jo en aldri så liten mulighet at de ikke ville finne seg i å bli tatt til inntekt for en slik politikk.

Olav Arvo Junttila, nestleder, sier følgende om de radikales mål med NGS: "Målet vårt er å samle elevene rundt de sakene som er dagsaktuelle, og som faktisk de fleste elevene er enige om. Det er likegyldig for Departementet og myndighetene hva NGS mener om privatskoler og karakterer. Hvis NGS vil spille en større roll, og være med å bestemme skolepolitikken i Norge, må vi samle elevene rundt de viktige sakene, og engasjere elevene til å gjøre noe selv."

DITT VALG!

Til sjuende og sist ligger ansvaret for å få en skikkelig organisasjon på elevene sjøl. Går du på videregående skole og tror at elevorganisasjonen kommer til å ordne opp i alle problemene for deg, ja da tar du grundig feil. En organisasjon med nesten 90 000 medlemmer er null verdt hvis ikke medlemmene sjøl gjør noe.

Sånn som NGS styres i dag, har medlemmene i organisasjonen ingen verdi utover det å være stemmekveg. Et hederlig unntak er flere fylkeslag som etter hvert fungerer veldig bra. Er du interessert i å ha en elevorganisasjon som fungerer, en elevorganisasjon som kan stå i mot myndighetenes raseringspolitikk, så må du bli med å engasjere deg.

Vil du bli tatt til inntekt for Unge Høyres politikk resten av tida du går på videregående, så er det bare å fortsette å være passiv. Det er ditt valg!

JORUNN FOLKVORD

Lik rett til utdanning - så lenge det er lønnsomt

NGS PÅ 90-TALLET

Fra midten av 70-tallet til og med 1990 regjerte Unge Høyre NGS med jernhånd. På 90-tallet har imidlertid maktkampen vært langt tettere enn tidligere og de radikale har også sittet på toppen i perioder.

1991 - For første gang på 15 år klarer en samling av ungdomsorganisasjonene på venstresida sammen med uavhengige radikale å "ta landsmøtet" fra Unge Høyre. Gine Wang (SU) valgt som leder. Mye endres på toppen, lite på grunnplanet.

1992 - De radikale beholder ledelsen. De viser troverdighet i ønsket om å forandre organisasjonen. Hilde Solheim (AUF) valgt som leder. Enda mer endres i de sentrale ledd i organisasjonen. Fortsatt skjer lite på grunnplanet.

1993 - Unge Høyre pisker inn stemmer som om de aldri skulle gjort noe annet, alle triks lært gjennom 15 års jernstyring blir brukt. De radikales arbeidsprogram går allikevel rett gjennom. Overraskende vinner Unge Høyre ledervalget med knappest mulig margin. Elin Hansen (UH) er valgt, men mange snakker om valgfusk. Hvordan forandringene på grunnplanet blir bestemmer du!

Dette er Reform -94

* Grunnkurs i videregående skole begrenses fra over 100 spesielle til 13 generelle.

* Alle får rett til videregående opplæring, så sant de:

- tar den plassen de blir tilbudt
- begynner seinest et år etter avsluttet 9. klasse

- fullfører der de har begynt

* De som ikke gjør som nevnt ovenfor tilhører gruppen "elev uten rett til opplæring, og skal ha stor flaks hvis de skal få seg en videregående opplæring.

* Fylkene har plikt til å oppfylle din rett til videregående opplæring, staten har fritatt seg selv fra alt mulig ansvar.

Dokumentene som forteller om Reform -94 er:

"Veien videre", Norsk Offentlig Utredning 1991.

Stortingsmelding nr. 33, 1991.

Innstilling S. nr. 200 fra undervisningskomiteen, 1992.

Odelingsproposisjon nr. 31, 1992.

Vil du vite mer om reformen, kontakt elevorganisasjonene YLI (Yrkesskoleelevenes og Lærlingenes Interesseorganisasjon) og NGS (Norges Gymnasstasamband).

I Norge er det lik rett til utdanning, og likere skal den bli. Det er i hvert fall det myndighetene sier når de presenterer sin nye Reform -94. Spørsmålet er om ikke retten til utdanning egentlig blir skikkelig ulik.

I BEGYNNELSEN VAR ALT...

Etter 2. verdenskrig ble det bygd opp et skoleverk i Norge som skulle være et tilbud til alle barn og unge uansett bosted eller foreldres inntekter - den norske folkeskolen. Etterkrigstidas Norge hadde et stort behov for høyt utdanna arbeidskraft, derfor ble også universitet og høyskoler åpnet for det brede lag av befolkningen. Det utdanningssystemet som ble skapt i femti- og sekstiåra, la grunn for tanken om lik rett til utdanning for alle. Men var det egentlig det som var målet?

Det er riktig at skolen var åpen for alle. Det er riktig at også unger fra arbeiderklassen kom inn på universitetene. Det er riktig at mesteparten av utdanninga var gratis og at studiefinansieringsordningene var gode. Spørsmålet er om bakgrunnen for dette var tanken om lik rett til utdanning eller ikke. Et svar på dette spørsmålet kan vi få ved å se på dagens skolepolitikk.

EN SKOLE SOM PASSER I EF

I dag er det høy arbeidsløshet, og regjeringa har ingenting imot å gjøre den høyere ved å melde Norge inn i EF. Når Norge skal tilpasses til EF berører det det meste av norsk sam-

funnsliv, og selvsagt også skolen. Det er ikke lenger noe behov for så mange arbeidere, og det er i hvert fall ikke behov for så mange høyt utdanna arbeidere. Det er rett og slett ikke behov for lik rett til utdanning lenger.

Nå er det ikke sånn at den norske regjeringa bare kan bestille tid på Dagsrevyen og si at: "Hei, hei godtfolk, nå er det dessverre slutt på skole for alle i Norge. Lik rett til utdanning er avskaffa, for det passer ikke inn i EF." Nedskjæringer og andre forandringer som fører til forverring for vanlige folk, må pakkes bedre inn enn som så. Den innpakninga endringene i skolesystemet har fått, heter Reform -94.

Reform -94 passer som hånd i hanske til Regjeringas øvrige politikk. Den sørger for at vi får en skole som tilfredsstiller de to kravene et kapitalistisk samfunn har til skolen: Den skal spre budskapet om at det samfunnet vi lever i er det eneste beste, og den skal skaffe arbeidskraft som er tilpassa markedets behov. Reform -94 gjør uten tvil begge deler. Alle skal få mer, generell allmenn utdanning og størsteparten av de som går ut av skolen, kommer ikke til å ha en skikkelig utdanning bak seg.

DU KAN VELGE OG VRAKE

Det kanskje verste tilbakeslaget med Reform -94 er den lovfesta retten til videregående opplæring som ble innført. Ikke sånn å forstå at det er ille at alle nå skal få rett til videregående opplæring. Problemet er at i realiteten får ikke alle en rett til videregående opplæring. I det det lovbestemmes at en gruppe har rett, blir det samtidig bestemt at en annen gruppe ikke har rett. Med Reform -94 vil gruppa som ikke har rett fort bli veldig stor.

Hvis du vil benytte deg av din rett til videregående opplæring, må du begynne på videregående skole seinest et år etter at du er ferdig med 9. klasse. Du må også ta imot den plas-

sen du får av fylket. Denne plassen skal være på 1 av 3 grunnkurs som du sjøl setter opp. I utgangspunktet høres jo dette knallbra ut. Du får jo plass på 1 av 3 valg! Dessverre betyr ikke dette at du får en utdanning du ønsker deg.

TA DET DU FÅR OG HOLD KJEFT!

Det er den andre sentrale delen av Reform -94 som setter en stopper for det. Gjennom Reform -94 begrenses nemlig antall grunnkurs fra over 100 til 13. Dette innebærer at der du før kunne sette opp tre grunnkurs som handla om nesten det samme, må du i dag sette opp tre vilt forskjellige ønsker. De fleste må vel innrømme at det er vanskelig å se likhetene mellom Helse- og sosial, formgivingsfag og allmennfag. Og det er helt sikkert at barnepleier blir du bare ved å velge det første.

Tidligere kunne du søke bare på barnepleier. Når du da ikke kom inn, for det hendte jo stadig vekk, kunne du jobbe et år, samle ekstrapoeng og søke igjen året etterpå. Dette er ikke lenger mulig. Sier du fra deg plassen det første året, fordi du ikke vil gå på allmennfag, må du ta den plassen du får året etter, selv om det fortsatt er en allmennfagplass. Tar du ikke imot denne plassen, tilhører du plutselig gruppen "elev uten rett til opplæring".

ELEV UTEN RETT TIL OPPLÆRING

Det kreves ikke et veldig skarpt hode for å forstå at en ordning som dette, vil føre til at mange kommer inn på linjer de ikke vil gå på. Blant de som kommer inn på linjer de ikke ønsker å gå på, er det veldig mange som slutter før de har fullført. Slutter du før du har fullført tilhører du også gruppen "elev uten rett til opplæring".

Med andre ord vil reformen som skal gi "alle" rett til opplæring, sørge for at mange mister sin rett. At de ikke

får skolegang vil da ikke lenger være myndighetenes ansvar, men deres eget. Det ser altså ut som om vi har lik rett til utdanning, men i virkeligheten er det lenge siden vi har hatt så ulik rett som nå.

Noen vinner, andre taper

Det løser selvsagt mange problemer for myndighetene. For det første får man slutt på de lange køene til videregående skole, for det andre kan ingen lenger klage på at de ikke får den plassen de ønsker seg. I tillegg vil det bli mange som bare er halvveis utdanna, mange som ikke fullfører. Disse sparer myndighetene masse penger på, fordi de slipper å betale hele utdannelsen deres. Særlig lønnsomt ville det jo heller ikke vært å bruke masse penger på ungdom som allikevel skal forbli arbeidsløse(!).

Til slutt ender de opp med en passelig mengde halvskolerte folk. Noen skal få lov til å ta høyere utdanning og bli eksperter, direktører og sjefer, andre skal forbli halvskolerte og bytte jobb etterhvert som markedet forandrer seg. Så er det bare å ønske velkommen til 2/3 samfunnet, og håpe at du ikke er blant de som havner i den siste tredjedelen.

JORUNN FOLKVORD

Ikke alle er fornøyd med Reform -94, og noen viser det!

Dette sa regjeringa om utdanning til arbeidsløshet i 1981 (Stortingsmelding nr. 41). Er det dette de nå setter ut i livet med Reform -94?

"Mulighetene for permanent arbeidsløshet, kanskje i økende omfang, har ført til en debatt i flere vestlige land om skolen skal påta seg å utdanne for arbeidsløshet. Det er liten enighet om hva en slik utdanning eventuelt skulle innebære. et alvorlig spørsmål er likevel om skolen skal påta seg å peke ut på forhånd de unge som sannsynligvis vil gå uten arbeid det meste av sitt liv, og forberede dem på dette gjennom utdanningen."

Når livet går under hammeren

I Norge har vi det vi kaller en gjeldskrise. Det vil si at mange folk ikke klarer å betale renter og avdrag på låna sine. Dette er ikke bare et formidabelt problem for de som er ramma, men er etterhvert som flere og flere lån blir misligholdt i ferd med å bli et samfunnsproblem av dimensjoner.

For å få en bedre forståelse av dette problemet har jeg stilt opp 4 enkle spørsmål og prøvd å svare på dem.

HVA ER KRISAS OMFANG OG HVA BETYR DEN FOR DE SOM ER RAMMA?

Mangel på bolig har lenge vært et alvorlig problem for ungdom. Nå er dette i ferd med å bli et vanlig problem også for de som er kommet lenger i etableringsfasen. Småbarnsfamilier som blir kastet ut på gata og tvangsauksjoner er allerede blitt rutinesaker enkelte steder. På denne måten blir folk som tidligere har klart seg selv, omgjort til sosialklienter og fratatt evnen til å bygge seg opp på ny.

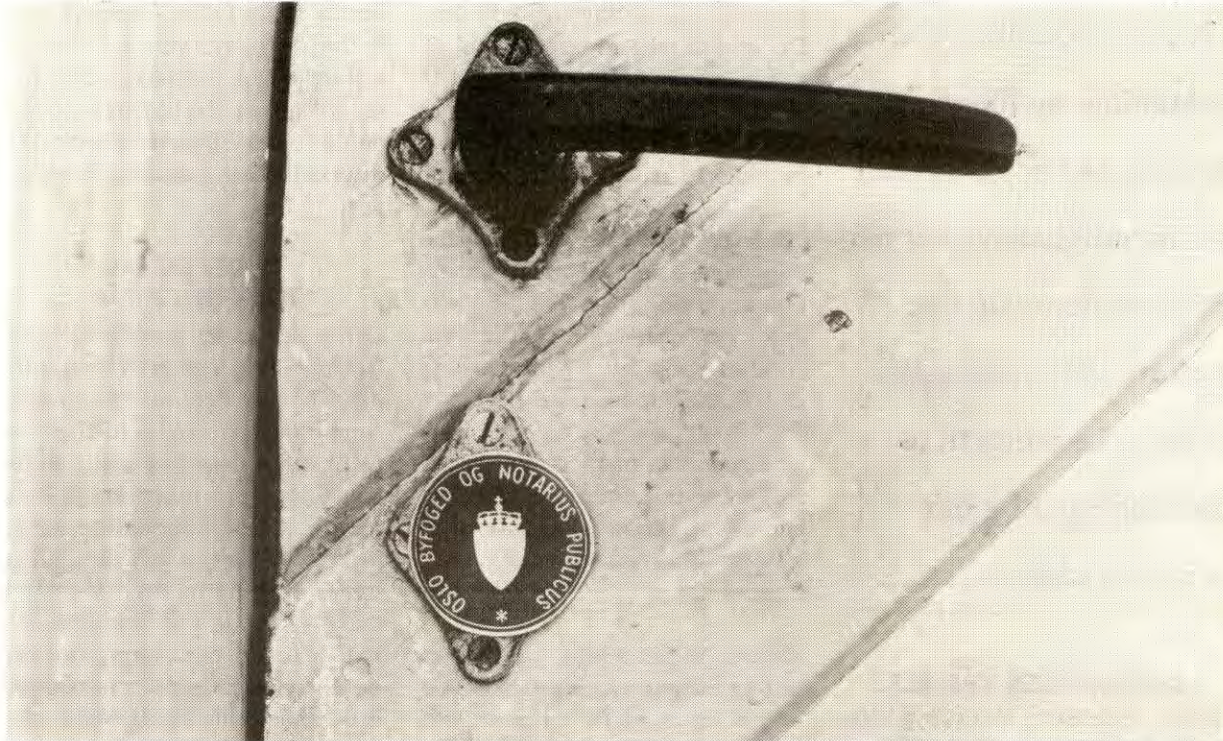
At dette er en stor trussel mot folk, er udiskutabelt. Hva betyr problemet for hver enkelt debitor (den som skylder penger)? Her kan vi hente erfaring fra ungdoms boligproblemer. Å ikke vite hvor en bor om en uke, en måned, et år er frustrerende og sliter selv på de sterkeste.

Det betyr at du ikke kan planlegge framtida de, og mister motivasjonen til å gjøre noe for å få det litt bedre. Eller sagt på en litt annen måte. Hvorfor gjøre noe når alt du gjør virker nytteløst. Bak dette problemet ligger en tragedie som er uforståelig for utenforstående.

I tillegg til den personlige tragedien til de som sliter med å skape et hjem, må vi tenke på at i forbindelse med familier er det også minst et barn med i bildet.

Små barn som ikke tør ta med seg venner hjem, fordi de har utedass. I et lite barns verden, hvor liv og død avhenger av at en har de rette joggeskoa, fortøner dette seg som et mareritt en ikke våkner av.

Har de voksne glemt dette? Dessverre trenger en ikke huske. Det er nok å lese statistikkene over barn som tar livet av seg. Dette er kalde tall, de juger ikke. Bare husk på hvor mye det skal til før et menneske tar livet av seg, og forsøk å forestille deg alle de som bare ikke kommer så langt.

"Hvordan har folk kommet i den situasjonen at de ikke kan betale låna sine? Dette er det hovedsaklig politikere og bankene som må ta skylda for." Foto: Klassekampen

HVA ER ÅRSAKENE TIL GJELDSKRISA?

Hvordan har folk kommet i den situasjonen at de ikke kan betale låna sine? Dette er det hovedsaklig politikere og bankene som må ta skylda for. Bankene førte på 80-tallet en utlånspolitikk som bare kan karakteriseres som dårlig forretningskap.

I sin iver etter å kapre markedsandeler, satte de tilside alt som heter kredittvurdring og lokket folk til å ta opp lån de ikke hadde forutsetning for å klare. Så la staten om skattepolitikken, slik at det ikke svarte seg å ha store lån lenger.

På toppen av det hele fikk vi lønnsstopp og og greier, også skulle plutselig folk greie seg med my mindre. At resultatet ble som det ble var ikke til å unnga.

HVA KAN GJØRES?

Her er det bare fantasien og kreativiteten som setter grenser (forutsatt at den politiske viljen er tilstede). Hva med en real gjeldssanering? Det burde være et tankekors at når bedrifter går konkurs, slipper de alle sine forpliktelser og overlater betalinga til folket (hørte jeg noen si 15 mrd?).

Mens når levende mennesker av kjøtt og blod møter veggen, kanskje på grunn av sykdom, da er torpedoene der med en gang, klare til å sparke inn døra, bare for å annonsere at neste gang er det snuten som kommer for å sparke dem ut. Lillesøster, storebror, oldemor og rubbel og bit.

Det er faen meg ingen som kaster Karl Glad ut på gata! Uansett blir det viktig å bygge ut vårt sosiale nettverk, slik at folk som blir syke e.l. har muligheten til å klare seg. Rune go home.

Og så blir det selvfølgelig nødvendig at folk har en jobb, så de har penger

å betale kreditorsvina med. Da nytter det ikke med en arbeiderfientlig politikk. Hører du det Gro!?!

HVORFOR BLIR IKKE DETTE GJORT?

En av grunnene til at det ikke blir gjort noe med dette, er at politikere og bedriftseierene ikke skjønner problemet. Ikke fordi de er spesielt teite, men fordi de har så mye gryn at de ikke har forutsetning for å forstå det. En annen og langt viktigere årsak, er at det faktisk er folk som tjener store penger på elendigheta.

For dem er det ikke interessant å få en løsning på krisa. En historie som stadig går igjen, er den om familier som får huset sitt solgt på auksjon, hvor banken selv kjøper huset for en symbolsk sum som knapt nok viser igjen på lånet. Resultatet er at familien står igjen på gata med et nesten like stort lån og ingen plass å bo.

Banken på sin side, selger huset for det mangedobbelte av den summen de betalte for det. På den måten får de realisert store deler av lånet, samtidig som den som har lånt penger skylder dem like mye (blir du forbanna hvis du oppdager at kjøpmannen har regna kjøttdeigen to ganger?)

På grunn av dårlig økonomi, som visstnok kommer av kundens manglende betalingsevne, har flere banker slått seg sammen for å kunne rasjonalisere. Slik får de sagt opp masse folk, samtidig som konkurranse (de borgelige partienes hjertebarn) forsvinner mer og mer. Kravet om bedre lønnsomhet har også ført til lønnsstopp for de lavere ansatte, og en haug med gebyrer som kundene må betale.

Den ene banken som har klart seg bra, og som har de laveste gebyrene (postsparebanken) blir møtt med krav om privatisering og anklaget for ikke

Hva gjør så politikere for å få folk til å godta en slik politikk? En måte å la vær å gjøre noe på er å sette ned et utvalg. Det er en velutviklet teknikk vi kjenner fra flere områder i politikk. Men å sette ned nye utvalg hele tiden, kan bli litt drøyt.

Derfor har de funnet en ny metode for å hindre folk i å utvikle krav om handling. Man skaper ganske enkelt en falsk konflikt mellom de som klarer å betale låna sine, og de som ikke gjør det. På den måten klarer de å kriminalisere det å være fattig. Har du problemer er det deg selv det er noe galt med.

KONKLUSJON

Jeg har prøvd å svare på noen spørsmål om gjeldskrisa, og summen av svarene gjør meg forbanna. Jeg blir forbanna på den såkalte velferdsstaten vår. En velferdsstat som har glemt folk og isteden bare løper borgerskaps ærend. Jeg blir forbanna på vårt frie sosialdemokrati.

Hvilken frihet er det å bli dømt til å være gjeldsslave på livstid? Kanskje det er på tide å vise maktmenneskene at vi ikke lar oss trække på? Hva med å slå ring rundt naboen når snuten kommer? Det ville være klassekamp i praksis! Uansett hva som skjer og hva som kommer til å bli gjort, er og blir gjeldskrisa en tragedie for dem som blir ramma. La oss i det minste håpe at gjeldskrisa hjelper folk til å skjønne tegninga og tørke støvet av Marx.

-STURLE

"Små barn som ikke tør ta med seg venner hjem, fordi de har utedass. I et lite barns verden, hvor liv og død avhenger av at en har de rette joggeskoa, fortøner dette seg som et mareritt en ikke våkner av." Foto: Klassekampen

Likeverd

Likeverd er mer enn et ord. Dessverre er det slik at mange i Norge i dag fremdeles må kjempe for retten til et anstendig liv, fritt for trakassering og diskriminering. SOS Rasisme er en landsomfattende bevegelse som kjemper aktivt mot alle former for rasisme. SOS Rasisme jobber med fargerike kulturarrangementer samt mer aksjonsrettet arbeid. Vi vil hadeg med på laget! Bli medlem!

Skriv eller ring til:

SOS Rasisme, Pb 244 Sentrum, 0103 Oslo, Tlf: 22 17 51 18

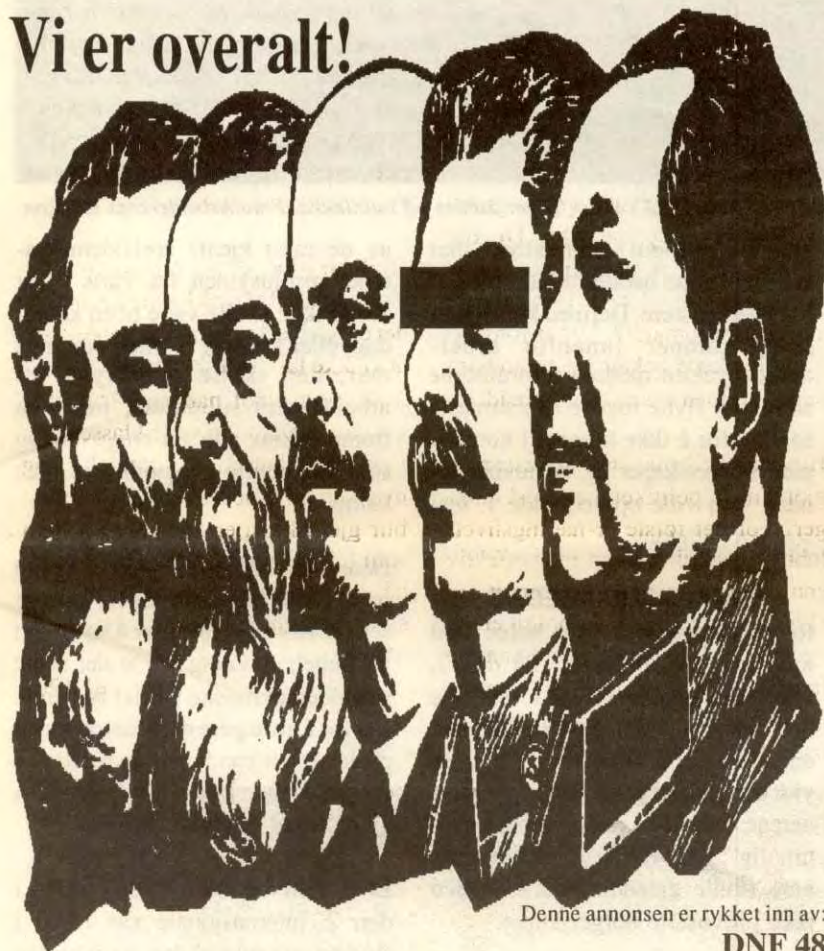
- ☐ Ja, jeg vil bli medlem
☐ Jeg ønsker informasjon

Kryss av for ønsket type medlemskap:

- ☐ Ungdom under 25 år 10,-
☐ Enkeltmedlemmer 150,-
☐ Familie 250,-
☐ Arbeidsledig/student 75,-

Navn: _____

Adresse: _____

Vi er overalt!Denne annonsen er rykket inn av:
DNF 48**Livet er vondt og vanskelig.**

Og bedre blir det ikke. Kjøper du **RødUngdoms** tøffe Lenin-T-skjorte, får du ikke flere venner, mer hår, mindre kviser, hvitere tenner eller færre problemer. Men du vil i hvertfall bli lagt merke til.

T-skjortene er laget i hvit bomull, med Lenin-trykk i svart og rødt. Pris: 100 kroner + porto.

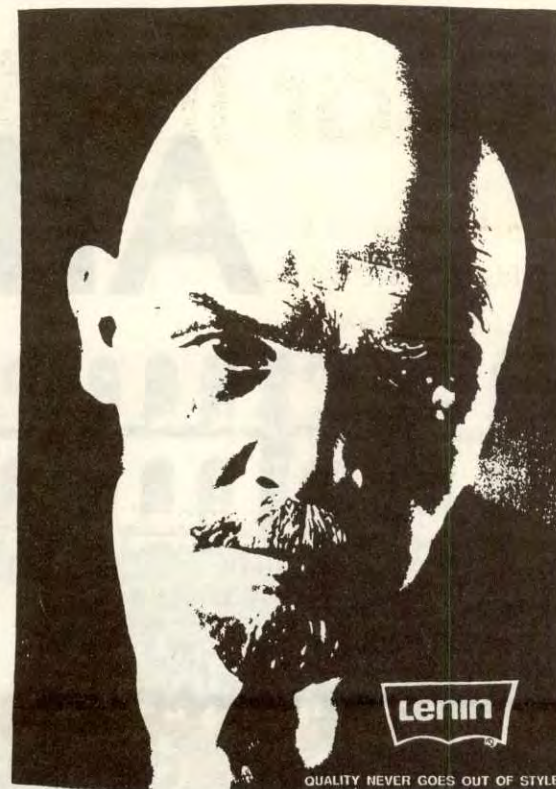
Jeg vil bli tøffest i gata, og bestiller _____ stk. Lenin-T-skjorter.
 Size: m, l, xl. _____
 Navn: _____

Adresse: _____

Postnr./sted: _____

Frimerke
3,30

RødUngdom
Gjøteborggt. 8
0566 Oslo

QUALITY NEVER GOES OUT OF STYLE.

Abonner på**REBELL****R ø d U n g d o m s a v i s**

Pris: 50 kroner for fire nummer.

Jeg vil abonnere på Rebell.

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr./sted: _____

Frimerke

Rød Ungdom
Gjøteborggt. 8
0566 Oslo

Oslo**Rød Ungdoms
Pinseleir****28. - 31. mai****Tema:
Rasisme og
nynazisme**

☐ Jeg vil være med på pinseleiren.
☐ Jeg vil ha info om pinseleiren.

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr./sted: _____

Alder: _____

Sendes til: Oslo Rød Ungdom,
Gjøteborggt. 8, 0566 Oslo

Tema: Krig og Fred. Hvorfor blir det kriger? Er noen kriger rettferdige? Pasifisme? Hva skjer i Jugoslavia? Imperialisme! og mye mer.

Dette skjer og: Bading, Kulturverksteder (teater, sang T-skjorter m.m.), spennende diskusjoner, frivillig

morgengymnastikk, soling, bokkafe, nattkino, konsert, seminarer, grillfest, ville fotballkamper, debatter og fint vær.

Pris: 750,- for folk i arbeid. 650,- for alle andre. Prisen inkluderer mat, overnatting og noe reise-utjevning.

☐ Jeg vil være med på sommerleir☐ Jeg vil ha info om sommerleiren

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr./sted: _____

Telefon: _____

Alder: _____

Frimerke

Rød Ungdom
Gjøteborggt. 8
0566 Oslo

Arbeiderenes inte

1.Mai 1933 i Oslo. Toget samles på tulineløkken. Foto:Arbeiderenes leksikon

1.mai som arbeidernes internasjonale kampdag er nært knyttet opp til kampen den internasjonale arbeiderbevegelsen førte for 8-timers arbeidsdag på slutten av forrige århundre.

Allerede på 1860 - 70 tallet sloss arbeiderorganisasjonene i USA for 8-timers dagen, og kampene i 1880 årene var i et enda større omfang. Blant annet var det en kjempestreik i 1886 hvor over 400 000 arbeiderne slåss i flere uker mot soldater fra den føderale hæren for kravet om 8-timersdagen. Ut i fra denne streiken vokste det en fagorganisasjon som ble en spydspiss i kampen for 8-timers dag. Organisasjonen het

American Federation of Labour. A.F of L. var de første årene en virkelig kamporganisasjon, men utover 1900-tallet gikk den over til classesamarbeid og reformisme.

KAMPEN FOR 8-TIMERS DAG
A.F of L. hadde 8-timers dagen som sin største kampsak, og i 1889 bestemte de at 1.mai 1990 skulle det være en generalstreik for å få 8-timers dagen i hele USA. Denne beslutningen fikk den 2. internasjonale (se boks tilslutt) til å vedta at 1.mai skulle være hele den internasjonale arbeiderbevegelsens kampdag. Sitatet under er resolusjonen fra den 2.internasjonale på deres kongress i Paris i 1889 som fastslo dette.

“Det besluttet å organisere en stor internasjonal manifestasjon på en bestemt dato og således kan arbeiderne i alle land og i alle byer samtidig på den besluttede dag stille krav

til de offentlige myndigheter om at de ved lov skal begrense arbeidsdagen til 8 timer og også å virkeliggjøre de andre beslutninger fra den internasjonale kongress i Paris.

I betraktning av at en sådan manifestasjon allerede er blitt besluttet avholdt 1.mai 1890 av det amerikanske arbeiderforbund fastsettes dagen til avholdelsen av den internasjonale manifestasjonen til 1.mai. De forskjellige nasjoners arbeidere skal gjennomføre denne manifestasjonen under de forhold den særlige situasjonen i deres land tilsier dem.”

1.MAI SOM KAMPDAG

Denne resolusjonen ble av både arbeiderne og borgerskapet oppfattet som en beslutning om å fortsette kampen for 8-timersdag som de amerikanske arbeiderne hadde ført. Med dette som bakgrunn blir det mye lettere å forstå den kampånden arbeiderne hadde under demonstrasjonene de første årene. Dessuten ser vi også lettere hvorfor staten og borgerskapet slåss så hardt mot 1.mai som demonstrasjonsdag.

1.MAI 1890

1.Mai 1890 var det full beleirings-tilstand i mange av Europas hovedsteder. Borgerskapet var livredde og kommanderte store troppestyrker ut i gatene i mange land.

I Østerrike kom det til flere blodige sammenstøt, spesielt i hovedstaden Wien. I Frankrike ble demonstrasjonene forbudt, og de som trosset forbudet ble møtt med et enormt militær oppbud. I England var flere hundretusen i demonstrasjoner og Spania og Italia kom det til tallrike sammenstøt med politiet. Til og med i Norge var det store tog (3600 folk i Oslo).

Etter 1.mai 1890 kom det til konflikter i flere land fordi flere bedrifter

gikk ut i lock-out som mottrekk mot at arbeiderne hadde forlatt arbeidet for å demonstrere. Dermed kom det til store kamper innenfor arbeiderbevegelsen mellom reformistene som ville flytte togene til nærmeste søndag for å ikke komme i konflikt med borgerskapet og de revolusjonære som ville opprettholde 1. mai som en kampdag.

1.MAI SOM KOSEDAG

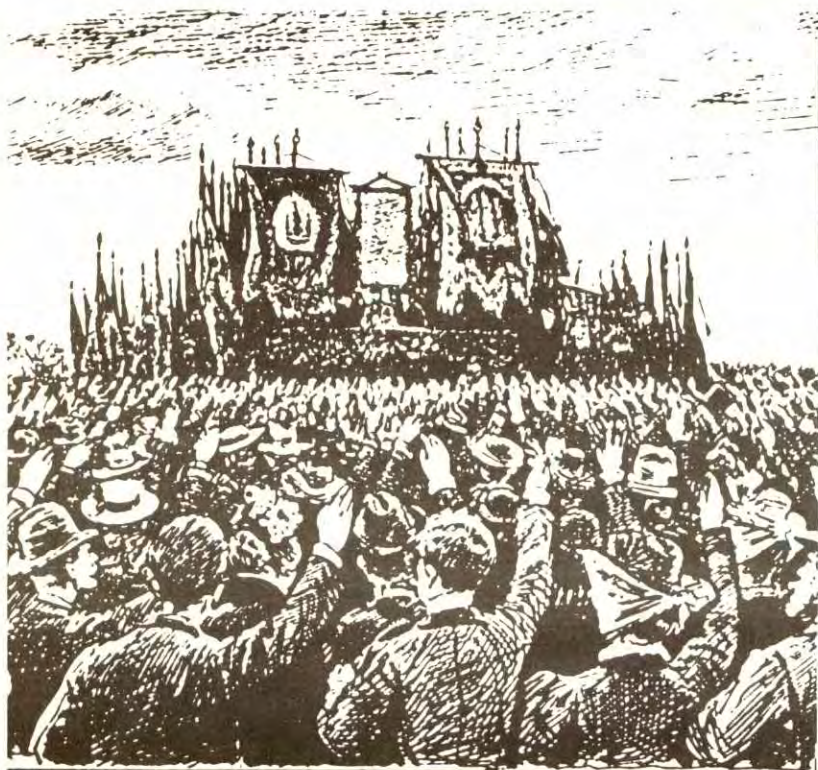
Reformistene som ville holde fred med borgerskapet vant. På den 2. internasjonales kongress i 1891 ble det vedtatt at 1.mai bare skulle være en allminnelig streikedag “ For så vidt det ikke på grunn av omstendighetene i de forskjellige land gjøres umulig”. Det vil si at 1.mai feiringen bare skulle gjennomføres hvis den ikke provoserte borgerskapet.

I Tyskland tolket Bebel, som var en

av de mest kjente sosialdemokraterne, resolusjonen fra Paris til at 1.mai ikke skulle være noen kampdag, eller kraftprøve, men noe mye mer, den skulle gi uttrykk for arbeiderenes solidaritet, mens en fremmet krav alle var enige om, og som lett kunne gjennomføres uten kamp.

Denne tolkningen ble den de tyske sosialistene bestemte seg for å legge seg på. Konsekvensen av å legge seg på Bebel's tolkning ble at det tyske sosialdemokratiske partiet bestemte seg for å arrangere demonstrasjonen på den første søndagen i mai, isteden for på 1.mai. Dette for å unngå å gjøre 1.mai til en kraftprøve.

Etter dette og fram til splittelsen i den 2. internasjonale var 1.mai i Europa en seremoni dag, og ikke den kampdagen borgerskapet hadde

1.Mai København 1890 under avstemningen om 8 timersdagen. Foto: Arbeiderenes leksikon

1.Mai i Petrograd (St. Petersburg) 1917. Foto: Arbeiderenes leksikon

nasjonale kampdag

fryktet. Noen steder var det likevel 1.mai tog som lignet det som var hensikten de første årene i Europa. Men dette var i hovedsak i land som Kina, India, Japan og Russland. Det var blant annet noen blodige 1.mai-tog i St. Petersburg på slutten av 1800-tallet.

SPLITTELSEN

I forbindelse med 1. verdenskrig ble hele den internasjonale arbeiderbevegelsen (2.internasjonale) splittet i to mellom de partiene som støttet sitt land borgerskap i krigen, blant annet ved å stemme for bevilgninger til militæret, og de som slåss mot krigen ved å kjempe for internasjonal solidaritet på tvers av landegrensene.

Splittelsen medførte at vi fikk en arbeiderbevegelsen ble delt i to. En del var revolusjonær og brøt ut av den 2. internasjonale, og laget en ny arbeidernes internasjonale, Komintern (KOMMunist INTERNasjonale). De som ble igjen i den 2. internasjonale var sosial-demokratene og reformistene. Altså de som mener at revolusjon og klassekamp er unødvendig, og at sosialisme kan oppnås gjennom reformer og classesamarbeid.

TO TOG

Dette førte til at man mange steder fikk to slags 1.mai tog. Det ene var sosial-demokratenes offisielle reformtog, og det andre var kommunistenes klassekamptog tog som hadde revolusjonært innhold.

Når vi studerer historien til 1.mai ser vi tydelig noe av det som nesten alltid vært den største motsigelsen i arbeiderbevegelsen, kampen mellom en reformistisk og en revolusjonær politikk. DVS en kamp mellom de som vil administrere dette råtne samfunnet, og de som vil styrte samfunnet og skape ett annet.

JO RYSTE

Den 2.internasjonale var en sammenslutning av sosial-demokratiske og sosialistiske partier og fagorganisasjoner over hele verden. Den ble splittet i 1914 mellom de partiene som støttet sin egen regjering i krigen, og de som gikk imot krigen (krigsbevilgninger). I dag kjenner vi 2.internasjonale som den sosialistiske internasjonale hvor Det Norske Arbeiderparti er med.

1.Mai i Oslo 1977. Den observante seer vil oppdage at det var en større grad av orden i rekkene dengang. Foto: Klassekampen

1. Mai i Norge

Det første 1. mai toget i Norge gikk i Oslo i 1890 og samlet 3600 folk. I andre

norske byer ble det holdt møter. I 1891 ble det avholdt demonstrasjoner i alle litt større byer i Norge.

Kampen mellom reformister og revolusjonære om 1. mai var ikke like hard her hjemme i Norge som den var ute i Europa. En viktig grunn til det var at Arbeiderpartiet og fagbevegelsen var fram til midt på 20-tallet veldig radikale (AP var bl.a med i Komintern fram til 1923), dvs nesten kommunister. Når splittelsen kom mellom reformister og revolusjonære i Norge tok ble reformistene fort så sterke at de kunne kontrollere 1.mai uten altfor stor opposisjon.

SAMORG-TOG

Ser vi bort i fra noen få år på 20-tallet var de Arbeiderparti kontrollerte Samorg-togene totalt dominerende nesten alle steder til begynnelsen av 70-tallet. På 50- og 60-tallet hadde riktignok NKP og SF (SF ble stiftet i 1961, og skiftet senere navn til SV) egne møter på 1. Mai, men de de

konkurrerte på ingen måte med Arbeiderpartiet. De var snarere tilleggsarrangement.

OPPOSISJON 1.MAI

Den første virkelige konkurransen på 1. Mai fikk Arbeiderpartiet av den nye kommunistiske organisasjonen SUF m-l (Forløperen til Rød Ungdom og AKP) i 1969. Da organiserte SUF m-l et revolusjonært 1. mai tog i Oslo med 3000 deltagere. Samorg-tog (Arbeiderpartiets) hadde 4000.

Dette var starten på en ny kamp om 1. Mai mellom revolusjonære og reformister. Utover på 70-tallet ble det arrangert revolusjonære klassekamptog på mange steder, og i 76-77 som var høydepunktene var det klassekamptog på over 100 steder.

Dette medførte at Arbeiderpartiet for å møte de revolusjonære organiserte tog på mange steder det ikke hadde vært tog siden 30-tallet. Dermed førte kampen til at det ble arrangert tog mange flere stader enn tidligere.

10000 I OPPOSISJONSTOGET

Opposisjonstog i Oslo var større eller like stort som Samorg-tog. Høydepunktet for disse togene var nok 1978 hvor over 10 000 gikk i

toget. Helt fram til det igjen ble arrangert fellestog i 1991 var opposisjonstogene like store som Samorg-togene. Det som har skjedd utover 70- og 80-tallet er at Arbeiderpartiets makt har blitt mindre i Samorganisasjonene som arrangerer de offisielle 1. mai-togene. Samtidig er de kreftene som arrangerte opposisjonstogene blitt svakere.

AP VIL IKKE GÅ I TOG

Dette sammen med EF-kampen har ført til at vi igjen har fått et 1. Mai-tog de aller fleste stedene. Togene er preget av at parolene er kompromiser mellom folk som ikke er enige om noen ting.

Våre fem avdøde kamerater blir æret 1.Mai 1977. Foto: Klassekampen

Det som imidlertid er spesielt er at togene i år er kritiske til regjeringen, og derfor blir boikottet av Arbeiderpartiet i de største byene. Arbeiderpartiets reaksjon på at de ikke lenger kan diktere Samorganisasjonene er at de trumfer gjennom vedtak i LO på at Samorgene skal legges ned. Vil ikke Samorgene gjøre som AP vil, blir de fjernet. Dette er en godt utprøvd metode innenfor arbeiderpartiets rekke.

REFORM ELLER REVOLUSJON

Historien om 1. mai er historien om kampen mellom en revolusjonær kamplinj i arbeiderklassen og en reformistisk samarbeidslinj i arbeiderklassen. I Norge har reformistene nesten hele tiden hatt makten i arbeiderorganisasjonene. Nå ser det ut til at deres grep svekkes.

Derfor er det fint å se at de fremste representantene for reformistene, pampene i Arbeiderpartiet i år vil boikotte 1. mai-togene rundt omkring i landet. Det gir disse togene et vist kvalitetsstempel. For de har ihvertfall et så godt politisk grunnlag at pampene i Arbeiderpartiet nekter å gå i dem.

JO RYSTE

Tommelen opp for Rød Ungdom

Små barn som ikke tør ta med seg venner hjem, fordi de har utedass. I et lite barns verden, hvor liv og død avhenger av at en har de rette joggeskoa, fortøner dette seg som et mareritt en ikke våkner av.

Det verste var ikke selve uhellet, som jeg hadde med maskinen på lørdag. Det verste var tanken på å gå på jobb mandagen etter. Jeg prøvde å kople ut med tegneserier på senga før jeg skulle slukke, men forgyves. Garfield satte meg på det gjerne sporet igjen. "Redsel for mandager er barsnlig. Du må lære deg å møte dem som en mann" leste jeg. Den feite filosofiske cartoon-katta veit vel ikke hva angst er!

Jeg har vært nok mann denne helga her, tenkte jeg og vrei meg i senga.

Bare tenk hva det kostet å møte det svarte/harde smilet til Doktor Tariq på Oslo Legevakt, og med en blanding av håp, skyld og forventning åpne venstrehånden å vise fram tuppen av høyre tommel, og eneste reaksjon fra ham er et lite nikk mot søppelkassa.

Vulnus dig. 1. man. dex. skriver han på kortet. En liten amputasjon på tuppen.

Så overlater han meg til en enda roligere dame som smører en sviende, hvit salve over min ytterste arterie, jeg har mest lyst til å synge arie, det gir seg nok, sier hun og trer noe som minner om en kort kondom uten sædpose, nedover den stakkars "tuppen". Smukk kaller de det

Det er lenge siden jeg har hatt sånn lyst til å rope "mamma!"

Men la meg ta det fra begynnelsen: Den helga skulle vi gamlingene, i Rød Ungdoms vedtekter definert som anyone over thirty, sette alle kluter til på kantinekjøkkenet på Hellerud Videregående, som ved et historisk sammentreff ligger midt oppi tidl. Bryn/Hellerud SUFs territorium, vuggen for den revolusjonære bevegelsen i Norge - der skulle vi, seks mennesker på tilsammen 250 år, trå til for at Rød Ungdom skulle få anledning til å fordype seg i EF og EØS.

Et annet sted i landet forgikk visstnok konfrontasjoner med Arne Myrdal. Men vi var bare kjøkken gjeng på Rød Ungdoms EF-konferanse, helt enkelt, i Oslo i helga sist i august/først i september 1991.

Men så enkelt var det nok ikke. Ikke når du slipper til en maskinkjører med ti tommeltotter, verdensmester og i sin beste alder, ja dette har jeg vært inne på allerede, og i et ubevoktet øyeblikk, mens resten av staben drar avgårde etter nye forsyninger av sjokolade, overlater nevnte person til 100 røde forkostsultne ungdommer, 14 uoppuskårede kneip og en stillbar elektrisk påleggskuttemaskin - da kan det bare

gå galt.

Da hjelper det ikke om denne karen har vært hovedverneombud for 200 mennesker i 3 1/2 år, da hjeleper det ikke om han har 2 arbeidsmiljø-kongresser bak seg og er foret med all verdens sikkerhetsforskrifter og gode tommelfingerregler.

Da er det faktisk et stort minus med erfaring i zalokjøring i 3 flasker/sekund og tolv års kapitalistisk oppdragelse i effektivitet; sakk sakk sakk slice slice og vips - der forsvant 5 mm av 1. amn dex. og Rød Ungdom må spa opp 1 ung mann sporentreks, som ikke blir perpleks av å se blod og kan kjøre påleggsmaskinkjører'n rett på legevakta.

Resten av historien er kjent for leseren: tommeltuppen i søpla, klar beskjed om å holde resten av tommelen i været og null sjukmelding. Sånt har vi heller ikke tid til.

Så til det jeg grudde meg for. Angstenskjerne. Mandagsmorgenen gryr. Jobben venter. Og arbeidskameratene. Jeg sniker meg lydløst forbi kaffeplassen og inn på formannskontoret. Der sier jeg det rett og sett som det er. Prøver å ta det som en mann.

Huff da, sier sjefen. Vi får se hva vi kan finne av jobb til deg i dag, da. Og det er like før jeg går i gulvet.

Jeg som hadde ventet at han skulle hagle løs med spydigheter, dra meg ut av døra og holde den bandasjeerte tommelen opp for hele arbeidsgjengen og la lufta fylles med latter og festelige kommentarer: Haru jobba på egenhånd? Gidderu ikke gjøre noe i dag siden du har armen i bind? Jasså du var i Brummundal i helga, syns jeg så deg på TV'n, stakk du tommelen i kjeften på Arne Myrdal, eller??

Men ingenting av dette skjedde. Isteden fikk jeg mye sympati og en jobb jeg kunne klare med mine 9 fungerende tommeltotter.

Garfield har åpenbart rett.

Jeg måtte gå resten av uka med tommelen i været, riktignok

Politisk plattform for Rød Ungdom

1. Formål

Rød Ungdom er en marxistisk, revolusjonær organisasjon. Vårt mål er et klasseløst samfunn fritt for undertrykking og utbytting. Rød Ungdom arbeider for et politisk og økonomisk system hvor folk har den direkte makta over samfunnsutviklinga. Dette samfunnet kaller vi kommunisme. Rød Ungdom er ungdomsorganisasjonen til Rød Valgallianse (RV) og Arbeiderenes Kommunistparti (AKP).

Rød Ungdom forsøker å anvende marxistiske teorier og metoder for å analysere dagens samfunn. Disse teoriene må brukes kritisk, og de har et stadig behov for videreutvikling i takt med de endringene som skjer.

2. Situasjonen i dag - kapitalismen.

Idag lever vi i et klassesamfunn hvor borgerskapet snylter på arbeidene, for sjøl å få mest mulig profitt. Borgerskapet sitter med den politiske, økonomiske og ideologiske makta. Det at de eier og kontrollerer produksjonsmidlene gjør dem til den herskende klassen. Så lenge en klasse har makta har et reellt demokrati ingen sjanse.

Under kapitalismen er målet for produksjonen jakten på størst mulig profitt. Kapitalen flyter dit hvor det er mulighet for størst mulig avkastning, uavhengig av menneskenes behov.

Rød Ungdom ser på undertrykkinga av kvinner som en nødvendig het for at det kapitalistiske systemet skal overleve. De formelle rettighetene som skal gi kvinner i noen land like muligheter som menn, fungerer ikke i praksis. Den økonomiske sida av undertrykkinga viser seg bl.a. gjennom at menn og kvinner får forskjellig betalt for likt arbeid, og gjennom et kjønnsdelt arbeidsmarked.

Den ideologiske undertrykkinga som ofte er det unge jenter merker best, kommer tilsyne gjennom at jenter i reklame og pornoindustrien blir redusert til objekter for menns nytelse.

I dag er det folk i den 3. verden som lider hardest under kapitalismen og imperialismen. Rød Ungdom mener at flertallet av folk i verden, både i sør og nord, har felles interesser i å kvitte seg med kapitalismen og imperialismen. Solidaritet med folk i andre deler av verden er nødvendig hvis vi vil forandre verden.

Rasismen blir også brukt av herskerne for å legetimere utbyttinga av den 3. verden. Det er lettere å akseptere at det dør millionvis av barn av sult hvert år, hvis de er svarte. Rasismen et effektivt middel for å få folk til å slåss mot hverandre, isteden for å vende raseriet oppover.

Kapitalismen er avhengig av å utarme naturressursene. Arbeidet for en forsvarlig bruk av jordas ressurser, og mot miljøraseringa blir derfor en naturlig del av kampen for å forandre samfunnet.

Kampen i dag.

Rød Ungdom arbeider for et samfunn med full kvinnefrigjøring, derfor støtter vi all kamp mot kvinne- og jenteundertrykking.

Rød Ungdom sloss mot voldsrasisme og organisert rasisme. Staten legitimerer de rasistiske organisasjonene ved selv å kriminalisere innvandrere og asylsøkere fra den 3. verden. Rød Ungdom vil konfrontere rasismen uansett hvor den kommer til overflaten. Rød ungdom mener at den viktigste måten å bekjempe rasistene på er gjennom deltagelse i massebevegelser.

Rød Ungdom støtter folkelige bevegelser og organisasjoner som kjemper mot imperialismen og utbytting i hele verden.

Rød Ungdom støtter miljøvernorganisasjonenes slagord om å tenke globalt og handle lokalt. Men det er viktig at miljøproblemene ikke bare gjøres til et privat ansvar for hvert enkelt menneske. Det er i det økonomiske systemet de avgjørende faktorene fins. Både vestlig kapitalisme og sentralstyrt planøkonomi, av gammelt øst-europeisk merke, er uforenlig med en utvikling som ivaretar både naturens og menneskenes behov.

Rød Ungdom deltar aktivt i kampen mot EF og EØS

3. Hva er målet vårt?

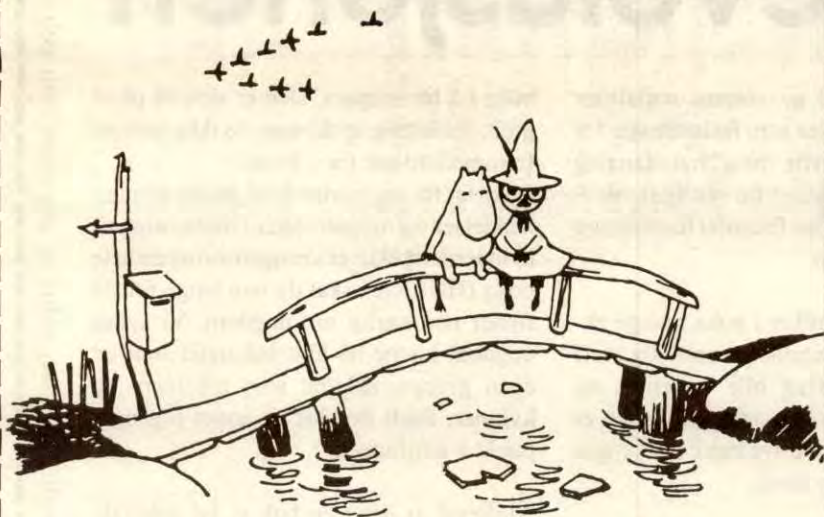
Rød Ungdom mener at det trengs grunnleggende endringer i måten samfunnet er organisert på. Kapitalens vanvittige jakt på den maksimale profitten, må byttes ut med en produksjon for å fylle behovene til mennesker og natur.

Rød Ungdom mener at kapitalismen ikke vil la seg avskaffe ved gradvise reformer eller gjennom vedtak i parlamentariske organer. Opp gjennom tidene har det vist seg at de herskende klasser ikke har gitt slipp på makta frivillig. Derfor mener vi i Rød Ungdom at det er nødvendig med en revolusjon for å få til grunnleggende endringer.

Rød Ungdom arbeider for en revolusjon som fører til at arbeiderklassen fratar borgerskapet kontrollen over produksjonsmidlene. Folk må ta den politiske, økonomiske og sosiale makten for å kunne ta kontrollen over egne liv, og skape et nytt samfunn. Dette nye samfunnet kaller Rød Ungdom sosialisme. Konkrete planer og analyser til utforminga av dette nye samfunnet må kontinuerlig diskuteres og utarbeides.

Rød Ungdom ønsker en demokratisk sosialisme, hvor alle er sikret demokratiske rettigheter. Dette krever en demokratisk organisert økonomi hvor folket bestemmer hva samfunnets ressurser skal brukes til. Vi jobber mot alle former for privilegier for spesielle grupper eller partier. Rød Ungdom tar avstand fra en ettpartistyrte sosialisme, og bl.a de såkalte sosialistiske samfunnene som eksisterte i Øst-blokk-landa

Sosialismen er ikke vårt endelige mål. I dette samfunnet vil det fortsatt eksistere klasser. Faren for at det gamle borgerskapet vil prøve å gjenerobre makta, eller at nye herskerklasser oppstår, er tilstede. Rød Ungdom vil arbeide for at sosialismen videreutvikles til et samfunn uten klasse-, kjønns- eller raseundertrykking. Dette klasseløse samfunnet kaller vi kommunisme. Den konkrete utforminga av kommunismen eksisterer ikke som en fasttømra ide. Det må hele tida diskuteres og utvikles ideer og teorier for dette samfunnet.

Mummidalen - Kommunismens høyborg?

Mummitrollet og hans familie bor i Mummi-dalen. Den deler de med småkryp og dyr, nurk, homser og knøtt av alle slag. I dette paradiset hersker fred og frihet, og alt er gratis til alle. (De må ha hatt en revolusjon)

På tross av dette er ikke tilværelsen i Mummidalen perfekt. Forskjellene på gutter og jenter er typiske, vi kjenner dem igjen fra vår egen hverdag. Og selv om "familien" i Mummidalen ikke akkurat er klassisk, fungerer den fremdeles som institusjon.

Men noen ting har de fått til. I mummitrollenes verden er det nemlig ingen stat. Det virker som om noen enkeltpersoner har tatt på seg det å styre litt over de andre, uten at noen egentlig har bedt dem om, eller godkjent det.

De respekteres imidlertid ikke av de andre innvånerne. De bor heller ikke i Mummidalen, og det virker som det er en nokså stor og massiv opposisjon mot denne virksomheten. Blant disse upopulære individene finner vi parkvakten og parktanten. Parkvakten er forøvrig Snusmumrikkens farligste fiende. Det finnes også politi, for det meste hemuler.

Penger er en annen ting de har utelatt i samfunnet sitt. Noen vil kanskje si at man må kjøpe ting og betale for dem med penger, der som alle andre steder, ettersom både butikker og pengeenheter nevnes. Et nærmere studium av den alminnelige praksisen i en landhandel viser imidlertid noe ganske annet.

Hovedpersonen er mummitrollet, men det er også mange andre aktører med. Det er vanskelig å si hvem av dem som er mest spennende, men jeg har sans for Snusmumrikken. Han avskyr privat eiendomsrett, unødvendig detaljstyring, urettferdighet og alle andre tåpelige ting. Han er dessuten svært omsorgsfull og ikke spesielt bundet opp av kjønnsroller. Og når noe plager ham eller vennene hans, gjør han

noe med det. Snusmumrikken er med andre ord en ekte revolusjonær, og dertil kommunist. Ettersom han avskyr unødvendig detaljstyring ovenfra, hadde han selvfølgelig vært mot EF. Men en så tåpelig oppfinnelse har de faktisk ikke i mummitrollenes verden.

Lille My er også svært interessant, fordi hun bryter med det sedvanlige. I mummi-bøkene, som overalt ellers, er nemlig jenter stort sett omsorgsfulle, følsomme, pysete og litt jålete.

Lille My, Mymlens datters søster stiller her i en klasse for seg. Hun er om en skal si det på godt norsk, full av faen, og dersom noen provoserer henne eller gjør henne sint reagerer hun raskt og effektivt. Som hun sier selv; "Når jeg blir sint på noen, da BITER jeg dem." Et hett, men kanskje noe blodig tips til alle jenter som har mye innestengt aggresjon.

I mummidalen som alle andre steder er folk redde. Men de er redde for mørket, Farligheten og naturkatastrofer, ikke for andre folk. Selv de skumleste, som Trollmannen og Hufsa, viser seg enten å være snille, eller bare uendelig triste. Barn får ikke mer ansvar enn de kan takle og krig og rasisme er ikke-eksisterende begreper. Livet i Mummidalen er ikke perfekt, men de har tatt det første skrittet på vei mot noe bedre.

LILLE

Kvinnekamp er langt fra noe nytt.

Antagelig har kvinner bråka i hundrevis av år. Men det var først for ca 150 år sia frigjøringa kom. et var dengangm Marx og Engels satt på skitne små kafeer og skribla ned samfunnsfientlige kråketær og det var dengang Henrik Wergeland skrev om blomster og romantikk. Men Wergeland hadde en søster som het Camilla Colett. Hun skulle bli den første kvinnelige romanforfatter i Norge og attpåtil skrev hun samfunnsfiendtlig. Colett skjøt startskuddet for kvinnekamp-litteratur i Norge. Litt etter etterfulgt a to andre: Amalie Skram og Nini Roll Anker.

CONSTANCE RING AV AMALIE SKRAM. FØRSTE GANG UTGITT PÅ DANSK I 1885.

I Kongens by, København ble det i 1885 utgitt en roman som skulle til å gå over i historien som et av de krassigste angrep på dengangs samfunnsystemer. Fru Amalie Skram sendte romanen Constance Ring ut i verden samtidig som det i Kristiania, hovedstaden i hennes fødeland, raste en voldsom debatt om litteraturens forhold til sedlighet og moral.

Historien om ulykkelige fru Constance ble verken tatt nådig opp blandt de konservative eller de radikale i Kristinias intellektuelle miljøer (Der omtrent alle som hadde noe å si var menn).

Constance Ring er først og fremst et manifest mot ekteskapet. Skram beskriver fru Rings kamp mot sin aldrende og etterhvert fordrukne ektemann. Skram var igangt med sitt andre ekteskap når hun skrev boka. Et par år tidligere hadde hun skilt seg fra en skipskaptein kallt Muller. Det faktum at Skram

DET SVAKE KJØNN AV NINI ROLL ANKER. FØRSTE GANG UTGITT 1915

Nini Roll Anker er mer opptatt av kvinnens bevissthet overfor seg selv. Ankers roman "Det svake kjønn" omhandler Veronica Maimans oppvekst og ekteskap. Veronica vokser opp i et kristent miljø.

Fra hun er bitteliten blir hun indoktrinert at hun ikke er noe annet en mannens redskap til å produsere barn. Som tenåring ser hun forsiktig på omverden sammen med venninna Fanny Delmar som er datter av den liberale presten Delmar.

Familien Delmar er tross at de bor i på en prestegård totalt blottet for gudsfrukt. De går i kirken fordi de må og far i huset, presten, gjør preken kort av medlidenshet. Hos familien Delmar stikker også fetteren til Fanny innom, Ivar Ringby. Han blir Veronicas første møte med kjærligheten.

Anker beskriver den unge jentas kamp med seg selv og hennes valg mellom religionen og følelsene. Boken retter hardt skyts mot kristendommens undertrykking av det såkalte "svake kjønn". bibelen blir fremstilt som reine dødeboka og prester som tord-

var en skilt kvinne var også en årsak til at romanen av mange ble sett som på det reineste nonsen. denne fru Amalie åpenbart var en mannehater.

Det finns snille menn i romanen også. Uansett hvor krass man var mot ekteskap osv, var Amalie

som de fleste andre kvinner av sin tid romantiker. Constance Ring er like mye en historie om ulykkelig og forbudt kjærlighet som en historie om maktforholdet i hjemmet. Budskapet Skram gir er at det er helt greit å dele seng med en mann så lenge du ikke skal være avhengig av penga hans.

"Amalie Skram synes det var greit å dele seng med en mann så lenge du ikke var avhengig av penga hans"

nende dommedagsprofeter (untatt den folkelige Presten Delmar). Veronicas mor den meget religiøse Elise Maiman, er den kuede husmor med inget øye for noe annet enn sin gud. Veronicas valg blir mellom og føye moren og hennes religion eller begi seg ut i verden på egenhånd.

Når man leser boka kan man ikke unngå å tenke på de som valgte

religionen. I flere århundrer har hunkjønnnet blitt utsatt for en indirekte undertrykking fra kirke og presteskap. Læren om å føye sin mann og sin gud har tatt knekken på millioner av jenter og kvinner. Ekkelt er det også å tenke på at det fortsatt finns små sekter av gjerne kristne som praktiserer begrepet "kvinner er til for å lage barn". Så selv om boka er nesten 70 år gammel er den fortsatt brennaktuell.

Den flerstemmige revolusjonen

Kjersti Ericsson:

Den flerstemmige revolusjonen.

Forlaget Oktober, 1991. 220 s.

Pris kr. 198,-Fåes kjøpt hos de fleste bokhandlere, og som ekstrasbok i bokklubben "Dagens bok".

Er sosialismen et avsluttet kapittel?
Er det mulig å skape sosialisme uten at kvinnen spiller en like viktig rolle som mannen?
Er sosialisme bare et økonomisk system?

Nei, sier Kjersti Ericsson i sin siste bok, der hun prøver å skape en ny debatt om sosialisme. Ikke bare som økonomisk system, men som et samfunn med andre verdier enn de som dagens samfunn bygger på. Hun får med mye av det som tidligere har blitt lite diskutert. Kvinner, 3. verden og miljø står sentralt når Kjersti skriver ned sine ideer om et annet samfunn.

Hvorfor det har gått galt i de landene der sosialisme har vært forsøkt er et gjennomgangstema i boka. Hun sammenligner to modeller av kampen for sosialisme. Den ene er den klassiske sosialismen "...en mektig, enhetlig bølge, som ruller fram og river med seg alt." Den kan se bra ut på papiret men ikke i et samfunn hvor folk sloss ut ifra forskjellige utgangspunkt. den andre modellen handler mer om mangfold og motsetninger. Her er det "...ikke en bølge, men mange strømmer som får den kapitalistiske skuta til å forlise."

Dette er nok hovedpoenget i boka; uten at alle blir hørt kan det aldri bli sosialisme. En revolusjon må være flerstemmig!!!

Kvinner og kvinneperspektiv spiller en viktig rolle i boka.

Dette er nokså nytt, for kvinner er noe de store gutta som skrev om sosialismen, dessverre glemte. Kjersti Ericsson har også tatt for deg andre viktige ting som miljøvern og eurosentrisme. Den stadig mer ødelagte jorda og europeernes tendens til å se på Europa som verdens navle er problemer vi blir nødt til å løse når vi skal skape et nytt og bedre samfunn.

Boka kritiserer de av vestens sosialister som ser på sine ideer som fasitmønstre for hele verden. Det å vite "best" hvordan ting bør gjøres er ikke spesielt for vestlige sosialister. De fleste vestlige filosofer har tenkt og tenker faktisk sånn.

Kjersti Ericsson bruker i boka mange eksempler som gjør et ellers vanskelig stoff lettere å forstå. Ting blir virkelige, og politikk blir mer enn tørt prat. Det er faktisk noe alle kan drive med; du trenger verken skjegg eller dress.

Mange sitater fra forskjellige folk hindrer

boka i å bli enspora. Den er skrevet på et greit, lettleselig språk som du ikke trenger fremmedordbok for å forstå.

Boka tar for seg mange forskjellige temaer, hendelser og miljøer. Men i motsetning til kvinneperspektivet som gjennomsyrrer hele boka (HURRA), skal du lete lenge før du finner noe særlig om ungdom. Vi synes ungdom kunne ha blitt behandla som en egen gruppe, akkurat som arbeidere og kvinner, fordi de har et annet utgangspunkt i samfunnet.

Allikevel er dette en bok vi vil anbefale ungdom å lese. Vi tror de fleste vil få utbytte av boka, fordi den ser ting fra nye vinkler. det spiller egentlig liten rolle om du mener sosialisme er et bra alternativ eller ikke. Men dette er ikke en bok som tar for seg det mest grunnleggende innenfor sosialistisk tenking. Derfor er det ikke dumt å ha ihvertfall litt peiling på hva sosialisme er.

Boka har ingen fasitsvar på hvordan sosialisme bør være. Den stiller tvert imot mange nye spørsmål som du blir nødt til å tenke over sjøl, noe som ikke akkurat er vanlig kost i dagens Norge.

LILLE&JUNIOR

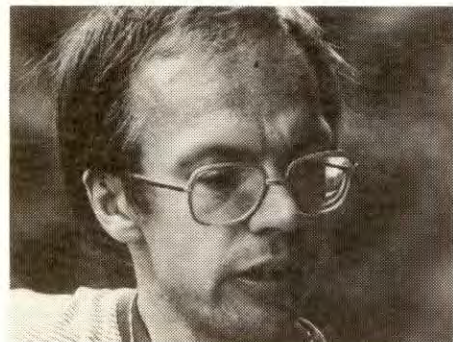

Bildet: Kjersti Ericsson, født 1944, er forsker og har skrevet mange bøker. Hun har utgitt både dikt og faglitteratur, og hennes bøker om kvinnepolitikk er klassikere i sin sjanger.

Fire forslag til bokkjøp

**STEIGAN, PÅL: VARGTID
OKTOBER 1991, 118SIDER**

En god og lettlest bok om "myten om en fredelig verdensorden". Tittelen er hentet fra det norrøne Voluspå og betyr røvertid, fredløs tid og forbrytertilstand. Steigan summerer opp verdenssituasjonen, med tråder langt tilbake i historien. Spennende!

Pål Steigan er forlagsdirektør i Cappelen

**ALKALIMAT, ABDUL: MALCOLM X
FOR BEGINNERS
WRITERS AND READERS 1990,**

Maoisten Alkalimat har skrevet en god liten oppsummering av Malcolm X's arbeid i tegneserieform. Tar opp hele den svarte bevegelsen og imperialismens historie i svart amerikansk orddrakt.

**KELMAN, JAMES: SOME RECENT
ATTACKS
AK PRESS 1992, 94SIDER**

Dette er en essaysamling av en skotsk intellektuell og politisk aktivist. Kelman skriver om statlige angrep på arbeiderklassen, om kunstneres rolle i kampen, sensur, språk, hjembyen Glasgow og mye annet.

Alle disse bøkene burde man kunne få fra Tronsmo bokhandel i Oslo.

**SMAADAHL, OLE: EF'S 5. FRIHET
- GRENSELØS UTBYTTING AV DEN 3.
VERDEN.
AKP 1992**

Neste gang en EF-tilhenger begynner å mase om frihandelens velsignelser for den 3. verden kan det være godt å ha lest denne boka. Spekkfull av informasjon om EF sin utbytting av landa i sør som den er, er den verdt mer enn de 60 kronene den koster.

Museum

Hvis folk har tenkt seg til England i sommerferien kan de benytte sjansen til å få vite noe om industrialismens barndom. Utafor Newcastle er det et flott utendørsmuseum, Beamish, som er bygd opp som et stykke Yorkshire i 1913.

Der kan man se kontrastene mellom boligene til advokaten og gruvearbeideren, mellom kolonialhandelen og kooperativbutikken. Det er også muligheter for å se ei kølgrube fra innsida. I Ironbridge i Shropshire er det også et fint utendørsmuseum, Blist Hill. Ironbridge er en av industriens vugger, med verdens første jernbro.

Og hvis du tar turen innom Wales må du se skifergruvene i (?). Da skjønner du hva slags forhold gruvearbeiderne jobba under, hundrevis av meter under jorda, med stearinlys som eneste lyskilde. Nærmere opplysninger om dette får du sikkert på Det Britiske turistbyrået.

MAGNUS BERNHARDSEN

I R A

- historie og taktikk

IRAS FORLØPERE

-**Irish Volunteers.** Danna 1782, besto frem til etter 1. verdenskrig.
-**United Irishmen.** Danna 1792, "døde" etter et mislykka opprør i 1798.
-**Young Irelanders.** Rundt 1840-åra. Opprør i 1848, mislykka.
-**The Phoenix National and Literary Society.** Fra ca. 1840 til 1858, ble da til:
-**Irish Republican Brotherhood, IRB.** 1858-ca 1919.
-**The Land League, 1879** (The Ladies Land League 1882-1898).

POLITISKE FORHOLD I IRLAND

Sinn Féin er et irsk parti, stifta i 1905 av A. Griffith. De jobber politisk mot okkupasjonen, og støtter den væpna kampen. Er IKKE den politiske vingen av IRA, som endel hevder.

Bobby Sands ble valgt inn i parlamentet med 20 000 flere stemmer enn Thatcher (1981), mens han satt i fengsel. Han døde samme år, etter en sultestreik for at de irske krigsfangene skulle få politisk status.

Lojalister/Unionister: ønsker fortsatt union med England.
Republikanere/Nasjonalister: ønsker et fritt og forenet Irland.

UDA, Ulster Defence Association, høyreekstrem dødsskvadron. Dekknavn UFF, Ulster Freedom Fighters.

UVF, Ulster Volunteer Force, den første bevæpna organisasjonen til støtte for briten, dødsskvadron.

Gerry Adams: tidligere i en ledene posisjon i IRA. Er nå leder i Sinn Féin.

James Connolly: irsk marxistisk arbeiderleder. Ble henretta etter påskeopprøret i 1916.

IRA. Når Per og Kari hører ordet, tenker de automatisk "terrorister!". Dette er pressas skyld. Den britiske pressa fordi det er en veldig streng sensur på dette området i Storbritannia. Den norske pressa fordi den ukritisk godtar briteres offisielle versjon av virkeligheten. All informasjon vi får, kommer fra Storbritannia.

PÅSKEOPPRØRET

24. april 1916 leda James Connolly og Padraig Pearse 1200 menn til opprør i Dublin. Opprørerne kom fra Citizen Army (grunnlagt 1913, for å forsvare arbeidere mot en lockout, leda av Connolly i -16), IRB og Irish Volunteers.

Påskeopprøret er det opprøret som har vært mest vellykka i den irske historien, irene holdt stand en uke før den engelske hæren kom og knuste dem.

Dessverre døde 600 sivile, 60 IRAfolk og 150 soldater (ikke så synd).

IRA I 1916 OG IRA I 1960/70

Etterhvert gikk IRB inn i Irish Volunteers, som, sammen med noen smågrupper, danna the Irish Republican Army, IRA, under 1. verdenskrig.

Nesten med en gang starta IRA en bombekampanje mot politiet, som starta en "motaksjon". På 3 år ble

1352 drept, av dem var 752 IRAfolk. På denne tiden var det få IRAfolk i nord, og protestantene var i flertall. I 1920 lanserte kong George V ideen om å dele øya i to, og fra da av har den i praksis vært delt. IRA har aldri godtatt dette, og det er denne avtalen de kjemper for å oppheve.

1968: Nå var IRA nesten døde i Nord-Irland, men borgerrettsbevegelsen var desto sterkere. For å tøyse disse ble den britiske hæren satt inn i Nord-Irland, det førte med seg daglig trakassering av katolikker. Derfor vokste IRA med 800% på 7 mnd. Som en beskyttelse mot IRA innførte britene i 1971 internering, noe som viste seg ganske effektivt, for IRA var igjen knebla.

Nå redda borgerrettsbevegelsen IRA; de var en trussel mot hæren, ved å offentliggjøre hemmelige og sensitive dokumenter, bl.a. om RUC (Royal Ulster Constabulary, det halv-fascistiske politiet i Nord-Irland) og hærens forbindelser med de protestantiske dødsskvadronene. NICRA (Northern Ireland Civil Rights Association) arrangerte også en demonstrasjon mot internering, som ble møtt med grov vold fra politiets side, og IRA vokste igjen på grunn av dette.

I 1975 prøvde IRA noe nytt; en ensidig våpenhvile. De protestantiske paramilitære gruppene bare rusta opp, så den våpenhvilen ble det ganske raskt slutt på.

IRAS TAKTIKKER

IRA er en geriljaorganisasjon, og benytter seg derfor av geriljatakter, som bombing av briteres strategisk viktige mål, som f.eks. politistasjoner, militære hovedkvarterer osv.

IRAs militære mål i Nord-Irland er patruljerende britiske soldater, britiske bunkere og institusjoner som er med

på å opprettholde briteres styre. Også innleide folk, f.eks. snekkere som bygger en politistasjon, er mål, da de hjelper til med å styrke det britiske styret. I tillegg er den paramilitære politistyrken og lojalistiske dødsskvadroner sjølsagte mål.

For en tid tilbake hadde IRA en voldsom bombekampanje mot økonomiske mål i England. De bomba f.eks. finanssentre og t-baner. Grunnen til at en t-bane er et sånt mål, er at det lammer all trafikk og skaper kaos, noe som fører til økonomiske tap. En annen grunn til at slike aksjoner kan støttes, er at man ALLTID varslar politiet om utplasserte bomber, så de kan evakuere. Dessverre vil ikke politiet alltid gjøre dette, noe som ikke er særlig ålreit, da sivile kan bli drept. Selvfølgelig gjør IRA også feil, og de har foretatt endel uakseptable aksjoner, som f.eks. å bombe pub'er. På 70-tallet hadde IRA en taktikk som gikk på å bare å bombe militære og politiske mål, som Downing Street 10 (der den britiske statsministeren bor, og regjeringssmøtene holdes). Dette har de firt på, siden britene konsekvent la barnehager og gamle hjem ved siden av utsatte steder.

IRAs "økonomiske politikk" har kommet på rett tidspunkt, nå begynner menigmann i Storbritannia å få øya opp for hvilket enormt pengesluk Nord-Irland er. RUC alene koster 7 mrd.kr i året. Derfor er det viktig at man legger et større press på den britiske regjeringa. Siden IRAs langsiktige mål er et fritt, forenet og sosialistisk Irland, er det viktig at vi støtter irenes kamp for et fritt og gælisk Irland.

MARIANNE TVEITAN

IRA avfyrrer salutt over 3 frivillige som ble skutt av den britiske hæren på Gibraltar. Foto: RPS

EN KORT HISTORIETIME:

Briteres innblanding i Irland er ikke noe nytt. Allerede i 1170 begynte hærtakinga av Irland. For å få bukt med den siste delen Ulster, tok de i bruk en ny strategi. Ulster ble plantet med lojale nybyggere fra England og Skottland, og de innfødte irene ble drevet bort. Irene gjorde gang på gang opprør, men ble slått ned hver gang de forsøkte å reise seg.

IRISH HISTORY IS DIVIDED INTO TWO PARTS

PART 1 THE AGENTS OF BRITISH RULE MAKE THEIR PRESENCE KNOWN TO THE PEOPLE OF IRELAND

PART 2 THE IRISH PEOPLE DEFEND THEMSELVES

PART ONE IS KNOWN AS - "KEEPING THE PEACE"

PART TWO, IS, OF COURSE, TERRORISM

Cormac

Talsmann for irsk sosialisme

AENGUS O'SNODAIGH er aktiv i det irske republikanske partiet Sinn Fein. I februar var han i Oslo for å snakke på en mållagskonferanse om nasjonalisme. Den britiske ambassaden var også invitert til å legge fram sitt syn på konflikten i Nord-Irland, men de nektet å møte fordi en Sinn Fein var tilstede.

Britiske styresmakter nekter å føre samtaler med Sinn Fein. Det begrunner ambassaden med at "Sinn Fein ikke har respekt for den demokratiske prosess."

Det er feil!", sier Aengus. "Sannheten er at de britiske styresmaktene aldri har vist respekt for den demokratiske prosessen, verken i Irland eller i de andre koloniområdene sine. De to all-irske valgene som har blitt avholdt (i 1919 og 1920) fikk Sinn Fein flertall. På dette stadiet foregikk det en krig, men britene respekterte ikke den demokratiske avgjørelsen, og holdt fast ved sin delingsløsning.

Når det har passet dem, har britene forandret valglovene. Da Bobby Sands blei valgt inn i parlamentet het det plutselig at "ingen fange kan stille til valg". I neste valg blei en tidligere fange valgt inn, da blei lovene forandra slik at ingen eks-fanger kan stille til valg før sju år etter løslatelsen. Slik kan de sikre at det blir færre aktuelle Sinn Fein-kandidater."

For oss i Norge blir konflikten i Irland ofte framstilt som en konflikt mellom protestanter og katolikker. Vi spør Aengus om hans syn på dette:

"Krigen er ikke direkte knytta til religion, men blir ofte framstilt sånn i media. Det er en klar hensikt med å legge det fram som en religionskrig, det passer britisk propaganda å late som om britene har en nøytral posisjon i Irland - at de er der for å hindre irene i å kjempe innbyrdes. Krigen i Irland er mellom det irske folket og den britiske regjeringa, som har okkupert de seks nordligste av Irlands 32 fylker."

Det vi hører om konflikten er stort sett IRAs bombing i London. Hva er grunnen til disse aksjonene?

"Det er opp til det britiske folket å bestemme en tilbaketrekning fra Ir-

Aengus O'Snodaigh kandidat til det Irske parlamentet (Dailen) for Dublin Sinn Fein. Foto: Erik

land. De har makta til å tvinge den britiske regjeringa til tilbaketrekning. Opp gjennom åra har de blitt isolert fra krigen gjennom mangel på mediadekning, og sensur av spørsmålet.

Opp til nå har de tenkt at krigen i Nord-Irland ikke har noe med dem å gjøre. Hver gang en bombe blir funnet, eller går av, i England, forstyrrer det rutinene deres. Det tvinger dem til å ta det opp med politikerne sine, og til å gjøre det til et valgkamptema.

Hver meningsmåling de siste 30 åra har vist at et flertall av det britiske folket foretrekker tilbaketrekking. Allikevel har aldri styresmaktene sett på det som relevant. Ikke før denne majoriteten tvinger regjeringa til å trekke seg ut, vil vi kunne bygge fred i Irland."

Hvordan er synet på Nord-Irlandsproblematikken, sett fra republikken Irland?

"Flertallet av folket i republikken ønsker et samla Irland. Det største problemet er sensuren i media. Republikanerne får ikke slippe til i pressen, og journalister legger bånd på seg fordi de er redde for å miste jobben. Systemet i sør har virkelig vært flinke til å se til at det nasjonale spørsmålet ikke har fått spalteplass.

Å være nasjonalist i sør er å bli stempla som terrorist, og å bli forbundet med IRA. Med et slikt stempel på seg, er det vanskelig å få jobb, det går utover familien blant annet ved husundersøkelser. På denne måten skremmes folk fra å stå fram med meningene sine. I det siste har vi heldigvis vunnet flere rettsaker om sensur, men media framstiller hele tida Sinn Feinere som onde monsterlignende mennesker. Hadde dette spørsmålet blitt debat-

tert i media, ville man raskt se at en dreining mot Sinn Fein. Folk gjenomsuier ikke sensuren og skremselspropagandaen, og glemmer at vi er de eneste partiet som kjemper aktivt for en fredsløsning. Avisene boikotter pressekonferansene våre, de tar ikke inn våre innlegg... De samme folka sier at fred er det aller viktigste. Det er hykleri."

Ser du noen løsning på konflikten?

"Løsninga må være å gjøre noe med rota til problemene. Det er den britiske okkupasjonen av Irland. Den eneste måten vi kan oppnå fred på, er ved en britisk tilbaketrekking, og at de ødelegger sin krigsmaskin. Da vil det irske folket få styre seg sjøl, og skrive en grunnlov som sikrer like rettigheter for alle - også for den lojalistiske."

Som medlem av en marxistisk organisasjon, har det forbauset meg at Gerry Adams hevder at Sinn Fein ikke er påvirket av marxismen.

"Nå kjenner ikke jeg til akkurat den uttalelsen, men jeg kan i allefall si at for oss er republikanismen viktigere enn marxismen. Hovedprinsippene i marxismen og den irske republikanismen er i grunn de samme - og her kommer Connolly inn i bildet. Han så denne likheten, og slåss for den sammen med republikanerne i 1916-opprøret. Vi mener at produksjonsmidlene skal eies av folket, og vi ønsker så absolutt ikke en ny kapitalstat i Irland. I fremtiden ønsker vi å danne en sosialistisk republikk. Jeg kan ikke si klart nå om den vil følge de marxistiske linjene, men det vil bli sosial-

isme tilpasset irske forhold. Forhåpentligvis vil vi klare å holde fast ved de ideene vi, og andre republikanere har hatt gjennom tidene."

Hva kan vi i Norge gjøre for å støtte den irske kampen?

"Det viktigste er å stille spørsmål ved det som skjer i Irland, og å gjøre folk bevisste på hva som skjer der. Bare da vil England forandre sin holdning overfor Irland."

UNN MÅLFRID & JOHANNE

Ved valgene til det engelske parlamentet fikk Sinn Feins kandidat Gerry Adams flere stemmer enn noengang tidligere. Han ble allikevel ikke gjenvalgt fordi unionistene stemte taktisk. Foto: AP/IRN

Jagland Giske

1991 ble Carl I Hagen jaget fra Trondheim Torg.

1992 ble LO-leder Haagensen pepet ut av EF-motstandere.

1993 forsvant Thorbjørn Jagland fra Youngstorget i Oslo uten et spor.

HVEM STÅR BAK?

EN RØDUNGDOM FILM

1.MAI

RODUNGDOM presenterer "This years loser": Thorbjørn Jagland. Medvirkende: Trond "agenten" Giske. Regi: Oslofaglige samorganisasjon. Musikk: Thorbjørn "ingen nyttig idiot" Kristoffersen. Lyd effekter: VG, Dagbladet. Takk til: Det Norske Arbeiderparti for all PR. Nominert til en Oscar for beste filming.

NORGESPREMIERE 1.MAI 1993 PÅ YOUNGSTORGET, OSLO.

Samt i Bergen, Stavanger, Trondheim, Tromsø, Kristiansand, Lillehammer, Porsgrunn, Sandefjord og de fleste andre steder i Norge.

® - 93